

PHONG-HOÀ

Từ nhà kho Quán Ven Đường

16
trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

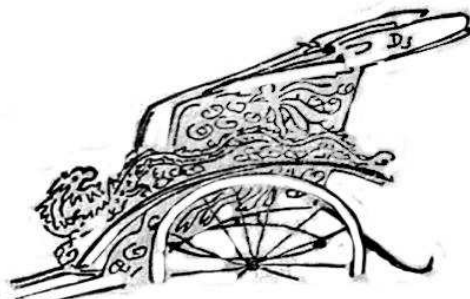
7
CULT

TÒA SOẠN VÀ TRỊ-SỰ
SỐ 1, BOULEVARD CARNOT - HÀ NỘI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN - XUÂN - MẠI

DIRECTEUR :
NGUYỄN - TƯỜNG - TAM

GIÁ BẢO ĐỒNG LƯƠNG NGOẠI QUỐC
1 năm 2p00 5p00
6 tháng 1.60 2.60
3 tháng 0.90 1.40
ADMINISTRATEUR GERANT
PHAN-HỮU-NINH

ĐẸP NÀM NGỒI BÀO

Cánh thi cánh, bùn lầy và nước đọng.
Đàn thi nghèo vất vả làm quanh năm.
Hết nắng thiêu lại gió rét cảm cảm.
Vấn nhem nhuộm vấn thân trần như rộg

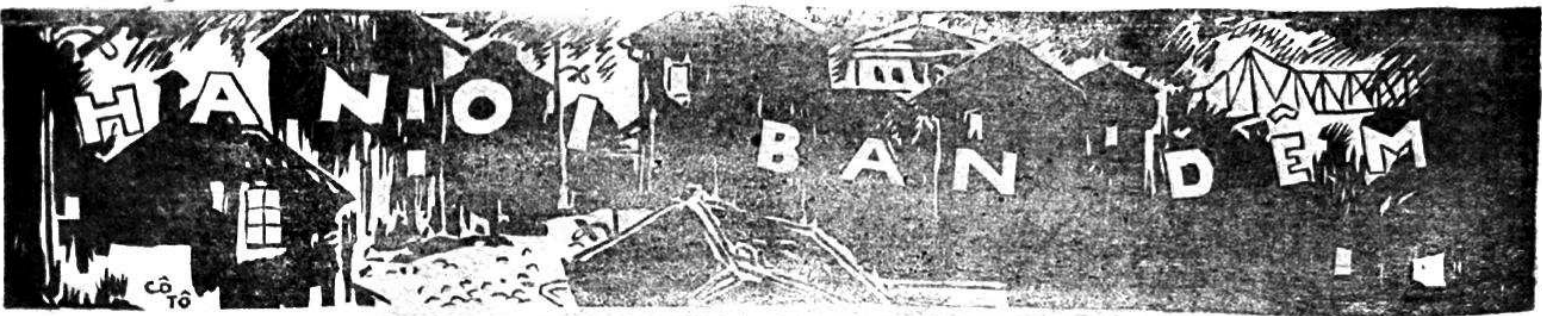
THO' MƠ' I

DÂN QUÊ

Ngày ngày trên ruộng chân tay làm.
Đêm đêm về gian nhà toi tắm.
Giường nan bần thú, chiếu hơi hám.
Bổ cu, me đi rúc vào nằm.

Đàn trẻ trần trướng lăn ra đất.
Đưa thi gãy còm, đưa bệnh tật.
Cổ sống cảm hơi chờ khi nhớ.
Làm thân trâu cho trọn đời khôn nện.

Bọn đàn anh thời chửi đầu cảm ơ.
Tranh nhau thủ lợn với phao cầu.
Theo là nahi quèn, nghi những truyện đầu đầu.
Riêng mình thú, không biết rằng dân khổ.
TÂN VIỆT

Phóng-sự của **TRĂNG-KHANH** và **VIỆT SINH**

Cô bố mười ba
 Anh xe kéo chúng tôi đến gian hàng
 giấy cũ trong hội chợ rồi gác cang xe
 trên bờ hồ đổ xuống.
 - Các thầy chờ con ở ngoài này để
 con vào gọi cô ấy ra.
 - Thế để chúng tôi đi vào với.
 Anh xe vội hấp tấp nói:
 - Ấy chết không được. Cô là con
 nhà tử tế, các thầy vào bảy giờ người
 nhà họ biết thì hỏng mất.
 Rồi chẳng đợi chúng tôi trả lời, anh
 xe chạy ngoắt vào một cái ngõ con biển
 mắt. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, rồi
 cũng rào bước, bước theo.

Hết cái ngõ âm thấp tối tăm; chúng
 tôi mà chẳng thấy anh xe đâu cả. Chán
 chúng tôi giẫm lên những đồng lù lù
 đen, mùi hôi hám xông lên sặc sụa, có
 lẽ chỗ này là chỗ ban ngày họ vấn đố
 giặc.

Mây có ít bóng trăng mờ, nên chúng
 tôi cứ vịn nhau mà đi. Xa xa như có
 mặt nước long lanh, hai bên mấy giếng
 tre cao, u uất. Tiếng chó sủa vang làm
 cho chúng tôi tưởng mình đang đi ở
 vùng nhà quê xa bản tỉnh.

Quanh quẩn mãi trong bãi cỏ, chúng
 tôi mới lần đến bờ một cái lạch con.
 Qua tấm ván bắc ngang, mới thấy một
 con đường nhỏ hẹp dẫn đến một chiếc
 lều tranh. Bảy giờ chúng tôi mới nghe
 thấy tiếng anh xe, hình như đang nói
 chuyện với người trong nhà đó:

- Mờ mờ lên nào!
 - Khách ta bay tấy?
 Tiếng anh xe đáp:

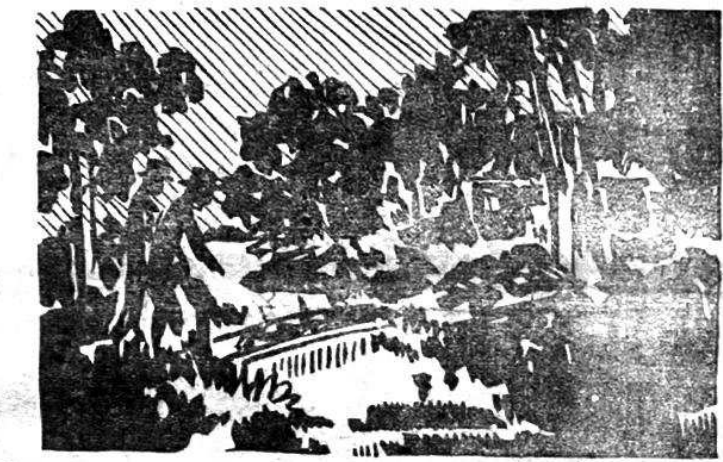
- Ta mà, Cái Thanh có nhà không?
 Anh xe quay lại, chợt thấy chúng tôi
 tiến đến, đứng lặng yên nép vào bên
 cửa. Trọng lều đèn thấp sáng lên. Tôi
 cái mình ghé khe cửa nhìn vào: một
 cái giường buồng màn kê sát tường;
 cửa màn mở, một cô bé còn tóc để sỏa,
 mặc chiếc sơ mi trắng hở ngực, đang
 quay lại lấy một cô khác giấy.
 Một lát, cửa mở: một người đàn ông
 lực lưỡng, quần trắng, áo cánh đen, thò
 đầu ra nhìn chúng tôi từ đầu đến cuối,
 rồi bình như bất đắc dĩ mới vào nhà.
 - Mời hai thầy ngồi chơi...

Nhìn ngược nhìn xuôi, không biết
 anh ta mới ngồi xuống đâu; cả gian
 nhà có độc mỗi cái giường buồng màn.
 Cô bé lúc này thấy tôi nhìn đến, vội
 đóng cửa màn, chui tọt vào trong.

Mấy phút yên lặng, khó chịu, như hai
 bên cùng đang giữ thế thủ. Anh chàng
 áo đen tự giới thiệu mình là anh các cô
 trong màn, rồi ra về đứng đẵn, lễ phép
 mời chúng tôi đợi một chút, anh sẽ gọi
 cô em giấy để chúng tôi xem mặt.

Đang lưỡng lự, anh xe lại toé toé ngay
 lời:
 - Bác cứ chờ cô Thanh đi là được.
 Rồi quay lại tôi, anh lên:
 - Phần thầy, người «giống» lắm,
 mà thật sự tình...
 Anh Khanh nhìn cười ra ý nghi hoặc,
 rồi vội dục:

- Thế thì mau lên chứ!
 Thấy cái không khí khó thở trong căn
 nhà chật hẹp âm thấp, chúng tôi bước
 ra ngoài.
 Một lát, cô Thanh trang diễm bước
 ra: dưới bóng trăng trông cũng xinh
 xinh, nhưng sao bé quá thế, chỉ độ
 mười ba, mười bốn tuổi là cùng, trông
 như đứa trẻ con vậy - mà chính là đứa
 trẻ. Trời ơi! Thế mà đã...
 Tôi đang ngẫm nghĩ, anh Khanh thích
 tôi rồi ghé tai nói khẽ:
 - Có nhẽ khá đấy.

Thôi ta đi...
 Sau khi ngả giá ba đồng, chúng tôi
 giắt cô Thanh theo con đường cũ đi
 ra.

Dưới ánh sáng ngọn đèn điện trong
 phòng, cô Thanh lấy hai tay che mắt
 cho đỡ chói rồi cúi đầu ngồi lặng yên,
 chẳng nói chẳng rằng... Tôi trông có vẻ
 thương hại: người sành sỏi như ông
 yếu, thân hình mảnh dẻ, cái áo lụa mặc
 ngoài như rộng thùng thình.

Mười ba, mười bốn tuổi! Nếu không
 truy lục vào đây, biết đâu không đang
 là một cô bé trong sạch, ngây thơ?
 Tôi vịn vai dịu dàng hỏi:

- Em Thanh, tên thật em là gì?
 Cô Thanh đưa mắt nhìn chúng tôi,
 không giả nhời. Trên môi mặt, thoáng
 qua có cái vẻ lạ lùng, bí mật.

- Nói đi em, em lên mấy?
 Thanh vẫn lặng yên lắc đầu.
 Gạn hỏi mãi, Thanh cũng vẫn im,
 chỉ thỉnh thoảng lại nhìn chúng tôi sẽ
 mỉm cười... Lại cái vẻ lạ lùng ấy thoáng
 qua...

Tội tức mình, vừa lay cô Thanh vừa
 gắt:

- Thì nói đi nào! ai gết đầu mà sợ!
 Nhưng không công hiệu! cô Thanh
 bình như nhất định không nói. Thấy
 tôi ra ý giận rồi, cô giờ tay như cõ ý
 van xin... đôi mắt trông như sợ hãi...
 Anh Khanh bước lại gần:
 - Sao cô khinh người thế?
 - Bỗng nhiên anh Khanh giơ tay vộp
 mạnh một cái; cô Thanh vùng đứng

giậy kêu rú lên một tiếng, tiếng kêu u ở
 như tác ở trong cổ.

Cô cau!
 Không biết tại sao tôi ghê sợ, lùi
 đứng giậy.

Cô Thanh vẫn ú ớ lắc đầu, tay
 chui vào mồm. Hai lòng mày cau lại,
 như bực tức, rồi nghiêng rặng rít lên.
 Tôi nhìn kỹ, không phải là cô Thanh
 xinh như trước. Bây giờ là một cô bé
 còm, vắt ức, một con d ên!

Tôi quay mặt đi không nỡ trông cái
 cảnh thương tâm ấy...

Tiếng gọi đêm khuya

Anh Thanh bỗng đặt tay lên vai tôi
 rồi ra hiệu im. Ba chúng tôi cùng
 lắng tai nghe: đằng đầu nhà, có tiếng
 ai gọi, gọi mãi.

- Anh bồi ơi!
 Năm phút, mười phút không rút,
 Tiếng gọi đã khản, như hết sức, hết hơi
 thắm thiết, rồi sẽ dần... như mất đi
 trong quãng đêm khuya yên lặng.

- Anh bồi ơi!
 Chúng tôi rùng mình nhìn nhau.
 Lặng im một lúc nữa, rồi tiếng kêu
 lại nổi lên, nhưng lần này nhỏ và rền
 rĩ...

- Ta ra xem,
 Anh Khanh vùng mở cửa, rồi ngo
 đầu ra nhà hiên tối. Vừa lúc ấy, thấy
 anh bồi xém hai tay chấp sau lưng,
 đứng định ở dưới cầu thang bước lên,
 vừa đi vừa huýt còi, ra giàng ung dung
 lắm. Tôi vội nói:

- Đây anh bồi. Ra buồng cuối xem
 có ai gọi kia kia.
 Anh bồi mỉm cười trả lời:
 - Được, được.

Rồi đi về phía đầu nhà. Tôi và
 anh Khanh cũng cùng giắt tay
 nhau đi theo, đến gian buồng cuối.
 Thấy đèn điện vụt sáng. Sau chấn song
 cửa sổ, một người đàn ông, đầu tóc
 rối bù, hai tay vịn chặt lấy song sắt
 như muốn lay chuyển phá ra. Thấy
 anh bồi và chúng tôi, anh ta ngừng
 đầu hỏi:

- Gái tôi đâu?
 Anh bồi ngẩn ngơ đáp:

- Gái nào?
 Người kia rít lên:
 Gái tôi đem đến chứ gái nào, anh
 mang nó đi đâu? gả tôi đây!
 Anh bồi lén giọng vừa gật vừa điều
 một cách đều giả:

- Cái bác này mới hay chứ. Bác có
 giắt ở đâu lại thì bác giữ chứ, tôi biết
 đâu..

Người kia như không muốn nghe, cứ
 vô đầu vô tai rền rĩ:
 - Không... Không... anh gả tôi
 đây,

Tôi lùi lại một bước: Tự nhiên trông
 anh ta tôi nghĩ ngay đến những người
 điên trong nhà thương điên-bộ cũng
 cứ vịn song sắt nhìn ra ngoài mà kêu gọi
 như thế.

Anh bồi nhua vai như có ý thương
 hại rồi vác chúng tôi đi:

- Thôi mặc anh, hai thầy đi.
 Ra đến đầu cầu thang, anh bồi quay
 lại nhìn chúng tôi rồi bưng miệng cười
 khúc khích. Tôi ngạc nhiên hẳn năm
 tay tôi sôi:

- Thầy không hiểu đi chơi cũng có
 làm anh ngu ngơ, bác lâu...

Rồi lại cười ngật nghẹo.
 Tự nhiên tôi hiểu, phải, chính anh
 bồi này... chính nó đã rú đưa con gái
 kia đi khách khác... chính nó lừa...
 Tôi nắm chặt lấy tay anh bồi, giần
 từng từng:

- Con kia đâu?
 Anh bồi giờ tay chỉ:
 - Ở ngay phòng bên cạnh chứ đâu,
 - Khổ nạn!
 Tôi buống tay. Tôi thấy anh Khanh
 thông thả để tay lên vai tôi, tôi nén giận
 quay lưng đi.

Ngồi đến anh ở buồng cuối mà
 thương hại. Có lẽ kỳ cốp hàng tháng
 mới đủ trả số tiền một đêm ăn ở với
 người vãn ước so. Thế mà tháng bồi
 nợ lừa, số rú con kia đi khách khác,
 mà lại ngay ở buồng bên cạnh! Rồi nó
 lại để người ta kêu gào khản cổ hơn
 tiếng đồng hồ...

Thấy chán, chúng tôi rủ nhau ra
 và trong óc chỉ thấy hình ảnh cô bé
 cầm lấy tay chui vào miệng và đến
 tai như còn vang vang tiếng gọi thắm
 thiết:

- Anh bồi ơi!...

Quông cô' tân thời

CỦA TỬ LY

HỒI THƯ NHẤT:

Tranh ăn tiên phong

Cảnh thứ hai: giáo trưởng

Vai trò: Cụ Hoàng-lãng-Bí: chủ trại
Hồng-hoang

Tham mưu: ông Vinh, ông Hiếu

Chư vị: cụ Trạc, ông Nguyễn-công-Tiểu, ông Nguyễn-tiên-Lãng v.v.

Chủ trại Hoàng-bạch, tham mưu Hiếu, Vinh ra ngồi trong trường bàn việc quán.

Chủ trại Hoàng-bạch - Nay bài tham mưu ôi! mưu thần chước quỷ, tính đã kỹ càng, nay ba ta đến chốn giáo-trường chon lấy kẻ thay ta công kích.

Cười - Ha! Ha! lèng hung rứa mới gọi lèng hung, chư vị đầu chết bết, ta đây cần phải sống!

Hai tham mưu bạch - Tán -- Dạ, dám thưa chủ trại, như chủ trại: anh hùng kỳ kiệt, trí cao tài cao, nay chủ trại đã sắp định mưu sâu, thật là hơn bọn tôi người phàm mắt thịt.

Ba người đồng thanh ngậm:

Mưu sâu đã định sẵn rồi,

Một chết đồn lĩnh hai thời thua quân.

Nào cần chi đến lũ quân

Miền ba ta được tâm thần an nhàn.

Chủ trại Hoàng-bạch - Thét! Bớ quân! (dạ, dạ!)

Cấp thỉnh chư vị lai tự giáo trưởng, nghe! (quần dạ, rồi vào)

Chư vị ra sắp hàng hai bên.

Đông-bạch - Dạ, dám tâu chủ trại, chúng tôi vô hầu.

Chủ trại Hoàng-bạch tán: Chư vị! Hảo a! Anh hùng tự thủ, trang trí nhất môn, bấy lâu nay trên chốn văn đàn, văn ngang dọc, khoa mới mùa m)

Giữ cơ nghiệp mấy rạng sao cũ, lại cùng chung gây đặc quốc-hồn nhưng bây giờ nên quốc-tây bảo tồn, đương sắp bị lung lay vì Phong-hóa. Nên ta phải chiêu binh mai mã, vũ dục thành h nên mới khởi tế công, chư vị khá cùng ta róc một lòng, mà giúp mở ra tay trư khứ.

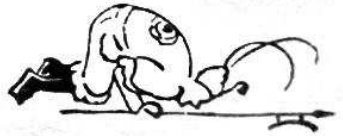
Thét - Nhưng rứa mà, còn một điều hơi khó, là chọn kẻ tài lĩnh chức tiên phong.

Cười - Ha! Ha! Chư vị đều là giòng dõi anh hùng, cũng vì thế khó

trại, lệnh đã ban xuống, chư vị khả tưu đầu sức thử tài, hễ ai văn võ toàn tài, chủ trại sẽ ra ân trọng thưởng sẽ lĩnh chức tiên phong đại tướng, chén rượu tí ta lại mừng thêm.

(quần ra rớt rêu vào chén)

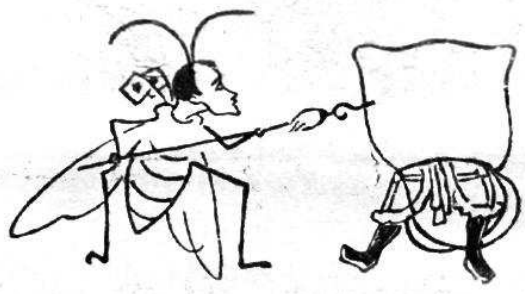
Nguyễn-Phụng-ra-bạch - Dạ, dám bẩm chủ trại, như tôi nay:

Tổ Dân

Tán - Trên đàn ngôn luận, chưa tiếng chưa văn. Xong bấy lâu nay xuất được mớ văn, không Tây, không Tàu, không Nam, không Nhật, chỉ đặc sắc là văn bí đặc, có thể đem ra đánh thuốc quân thù. Chàng nghe văn sẽ ngủ rừ, ngủ rừ, tôi chỉ việc chơi gô về nộp.

Việt-An-ra-bạch - Tán - Dạ! Dạ!

Nguyễn-Tiên-Lãng và Hy Tống

Khép nép nghiêng mình tiệp, cúi đầu xin với chúa công, cho thiếp ra đánh quân nghịch theo chông, cũng phu tướng đồng tâm hiệp lực. Nếu chông (thiếp vẫn chưa đủ sức, cho nghịch kia ngủ lóc ngủ lẩn, thời thiếp đây sẽ mở nút lọ văn, chúng nó sẽ bị hơi chết rगत.

Ngậm - Xưa nay thuật võ thuật chông đánh đầu dặng đó, ai hông ăn ta.

Chủ-trại-Hoàng - Hảo a, khá khen cho nhữ nữ, chẳng hổ danh cán quốc anh hùng.

Việt-An - Vậy thời xin Chúa công cho ăn tiên phong, cho vợ chông thiếp lập công báo nghĩa.

Lê-công-Đắc-ra-bạch - Thét! - Khoa khoan khoan đã, đi đâu mà vội, vợ chông người dàu chọi được với ta; bọn người tài không chơi nổi con gà, thể cũng rập ra tranh trường ăn

(chỏ vào chủ trại)

Tán - Dạ, dám bẩm chủ trại, tôi nay giáo-sư thập cầm, Lê-công-Đắc đại danh Tài là mớ biệt tiếng la-tinh, sức bập bẹ thông văn Hi-lạp. Đem tài mọn quýýt ra giúp nghịch, hiến thân bên phó chủ lập công, sẵn hai con sức vật lạ lòng, đem ra trận át là lợi hại.

Thét - Xin trình chủ trại coi: gấu này hai mồm, gà nọ ba chân, quân nghịch nhác trông thấy lạ tân ngữ, giương mắt chĩa dặng mà ngậm nghĩa, Tiểu tướng lừ khi bắt ỷ, đánh bẻ đầu thực dễ như chơi.

Ngậm - Ta là sự lạ trên đời,

Chẳng gán chẳng dở ai người biết ta. Kia như con gấu, con gừ.

Bốn chân hai cẳng, ai là người xem.

Thét - Rứa mà như tôi đó có dặng làm tiên phong không a, chủ trại?

Nguyễn-tiên-Lãng-ra-bạch

Tán - Lê-công-Đắc khoe tài đóm lược, nhưng xem còn kém bước tôi xa.

Hương - Như tôi đây mới thực gọi là: trong « số mệnh » văn võ khỏe mướn.

-khóc hoa xoan tay rụng, khóc nước Hy-lạp tràn - ra trận tiền chỉ việc khóc chán, nghịch thường bại lui không nở đánh.

Ngậm - Rứa như con họa mi, nó kêu, nó hót, nó nhảy nhót ở trên cành me.

Ngậm-giần - Rứa kia như cái con ve sâu, nó ngậm, nó rít, nó khóc thút thít trong đám cỏ gà.

Ông-Salavin, có Kim-Chi-ra-bạch - Đắc lược chân đắc lược, khoái tâm thị khoái tâm!

Lãng-văn-nhân-thực dặng vị tiên phong, tài khỏe quấy mấy anh hùng dâm dọ

trần tôi sẽ lậy van, nghịch tướng thực sẽ thâu làm tôi tớ, khiấy sẽ tùy cơ đối phó: lúc bất ngờ rình cáo trộm chơi. Một

Nguyễn-Công-Tiểu

vết rằng nó cũng bỏ đời, đó là phép trận « xuất kỳ bất ý »

Ông-cả-Dương-bà-Trạc-ra-bạch.

Ngậm - Ở đời muôn sự của chung hơn nhau một tiếng anh hùng mà thôi

Thét - Thần công lý giữ vững quyền thượng phạt, được nhân tạo soi tỏ lối sĩ cường

Cười - Ha ha! các anh thời như róc như rơm, sao cũng dâm khoa mồm mùa mỗ. Thời thời, chớ mùa riu qua mất thịt, đánh trống lừng qua cửa thiên lôi a!

Chỏ vào Hoàng-chủ-trại nói - Dạ! dám bẩm chủ trại, cái tài tôi chủ trại đã rở: văn kêu như lệnh võ, ý tưởng lại rổng không, lại thêm tài biệt tiếng Quảng-đông, tiếng Anh-cát-lợi cũng thuộc lòng như cháo. Nêu chủ trại ngờ tôi nơi nào, xin hỏi ông Bộ-Lĩnh sẽ hay

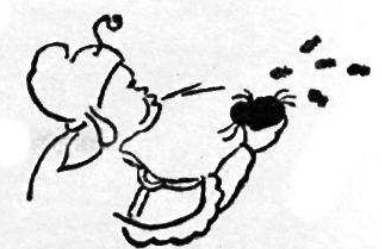
Cười nói - Ha ha! Như ta nay: Đại gia khoa mục, cử nhân, phó bảng xuất thân, chủ trại mà dộc xuất tam quân, lão tướng nguyên tiên phong lĩnh ấn

Ngậm: Rằng ông văn bí hơn người, hơn ai nhưng cũng như tôi là công

Ông-Trình-dinh-Rư-ra-bạch

Thét - Cụ Trạc chờ thị hăng quá lắm trong tam quân còn có mớ đây!

Tán - Rứa như ta: văn võ toàn tài, lậy; ho tham bàn; tay đã đổ đến bằng sơ học, còn nhỏ đã chiếm bằng cử nhân võ ra tay vào nổi cây quần, sức đánh nổi nữ nhào liễu yếu,

Nguyễn-Văn-Tô

Thét - Vậy tướng chỉ có ta là đáng lĩnh chức tiên phong!

Ngậm: Như ta văn võ toàn tài, Hỡi trong đàn: Việt mấy người hơn ta?

Võ thì chơi đi con gà, Văn thì đánh lợn, đàn bà phải thua.

(xem trang 4)

Lê Công Đắc

phần bẻ hơn kém. Nên hôm nay, mỗ muốn xem chư vị, thử tài chơi trên chốn giáo-trường, xem ai người xuất sắc, giỏi giang, xem ai kẻ đại ngôn hùng biện.

Tá tham-mưu-Hiếu-bạch - Trên chủ

Tuông cò Tân-thời

(Tiếp theo trang 3)

(Ông Rư nói xong bước lên lũy ấn). Ông Ng-công-Tiểu, ông Ng-trong-Thuật, ông Đặng-phúc-Thông, ông Ng-mạnh-Bình, ông Ng-huy-Hỷ, ông Ng-oân-16 cùng ra bạch.

Thét - Bất khả! bất khả! ấn tiên phong nên để bọn ta.

Tân - Rừn như chúng ta đây, mỗi người mỗi vẻ, sẵn trong tay bừa bới la đời.

Ông Tiểu bạch - Đây con rừn đóng bộp, này cây là với, này củ thủy-tiên giống tựa củ hành tây, này mẩy con rừn để mà làm mắm, lạ chưa lạ chưa!

Ông Nguyễn-trọng-Thuật bạch - Đây người Anam, này ông đã cũ, lạ chưa lạ chưa!

Ông Tố bạch - Đây bái tóc rậm, này con chấy to, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Thông bạch - Đây hòn đất sét lấy ở mỏ ra, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Bằng bạch - Đây là thuốc bắc, này là thơ lâu, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Hột - Đây cái máy hát, này cái dít cua, lạ chưa, lạ chưa!

Mấy ông trên này nói cùng một lúc. Nổi xông ông nào cũng chạy lại lũy ấn tiên phong, hóa ra số đây nhau tu tít một hồi,

Hoàng chủ trại bạch - Thét (đập cái bầu rượu gõ chan chất xuống bàn)

Al ăi, tức cha chả là tức này!

Tranh nhau hõn-dộn quán pháp để lâu, nó quán sĩ, nếu ai tranh nhau hõn lộn, truyền đạo phủ lấy đầu làm lộn,

(Chư vị tằm tằm lại xếp làm hai hàng)

Tân : Xem chư chư vị trở tài đến sức chẳng ai là đảng chừ: tiên phong, thối ta quyết phải thần chinh cấp cấp kéo cò đồ tằm nát.

Thân: Muốn nhàn mà chả được nhàn. Cầm quân ô-hợp biết làm sao đây.

Ông Hiếu ngâm nói :

Muốn say mà chẳng được say, Muốn say ta phải liệu ngày lui quân.

Ông Vinh nói : Bực mình chỉ mấy lần thân.

Số nhảm tình loạn quân luân quân chẳng ra

Chủ trại và chư vị vào, chỉ còn lại tham mưu Hiếu và ông Lăng - ông N T Lăng ngồi khóc,

Ông Hiếu nói - Có việc chi không bằng lòng mà khóc vậy a, công tử.

Ông Lăng nói - (Cổ ý không bằng lòng)

Tân - Dạ, dám bẩm tham mưu, tham mưu hỏi tôi có bằng lòng?

Cười nhạt nói - Ha ha! Có hề chi mà tôi không bằng lòng. Thét - Nhưng rừn mà tôi thiết tưởng, đã gọi tôi ra chốn giáo trường, thì phải để cho tôi lên tin

re - thì hề chi mà tôi không bằng lòng. Tân - còn như con ve sầu nó ve

(nước mắt chảy quanh) con họa

mi nó hót, con iêng con vệt nó kêu, (nước mắt chảy xuống gò má) mà... tôi... không... được... chức... tiên phong... thì có hề... ư... ư... chi... mà tôi... không bằng lòng... (nói đến đây, gục xuống bàn nức nở khóc).

Tham mưu Hiếu, nói - Tân - công tử ơi, hãy ngồi con dân, cầm lấy chén này, uống cho say, kéo bần lòng đây!

Ông Lăng-khóc nói - Tôi không biết uống

Tham mưu Hiếu nói; công tử - đừng không biết thay mặt có tôi đây, tôi cầm uống hết chén rượu này, uống đến đâu, công tử hết buồn đến đây.

(Tham mưu uống xong chén rượu, say gục xuống bàn, còn ông Lăng, vẫn ngồi nức nở khóc.)

HÀ MÀN

Hết: Cảnh thứ hai.

(Còn nữa)

TỬ LY

Chợ phiên ở Huế.

Hôm lễ Nam-giao, trong Huế có tổ chức một cuộc chợ phiên. Chợ phiên trong ấy khác chợ phiên ngoài Bắc xa lắm, khác một nhẽ rằng ngoài Bắc thì là chợ phiên, mà trong Huế không phải là chợ phiên.

Không phải là vì vắng dân. Trái lại, người đến xem đông lắm. Nhưng đến chợ, nhìn nhau ngỡ ngàng, không ném hoa giấy, không cười đùa vui chơi, chỉ đứng như tượng gỗ hay bụi mọc.

Lại phiên một nời, các ông tổ chức đầu cả, phải nhớ đến các thầy đội xếp đàn áp.

Mời các ông đứng lên trên kia, chỗ này phải trả tiền v. v...

Ở ngay trong chợ phiên mà phải làm hạn đến các thầy đội xếp thì khi phiên quá. Tưởng ban tổ chức nên nhân lấy công việc đó làm công việc mình mới phải. Đội xếp chỉ đứng đấy để phòng có việc gì thì thôi, công việc họ không phải là giúp ban tổ chức xếp đặt chỗ đứng, chỗ ngồi.

Tôi trông chung quanh mình, người đi xem thích cảnh nhau như cá hộp một loại, thì thăm hỏi người bên cạnh:

Đến chợ phiên mà đứng ngầy như chúa tàu nghe kèn thì đến làm gì, hở ông?

Tôi cũng không biết đến làm gì nữa.

Nói xong, ông khoanh tay lại, đứng ngầy ra. Minh cũng đứng ngầy ra như chúa tàu nghe kèn. Sợ đứng ngầy ra lâu quá hóa thành tượng gỗ thì nguy, nên vội rảo bước ra ngay.

Văn minh quân tử.

Tưởng chỉ có ông Lê công-Đắc là lạ hơn con gà ba chân, ngờ đâu có cái vật lạ hơn ông Lê công-Đắc: vật ấy là người văn minh quân-tử của ông Nguyễn công-Tiểu.

Thế nào là văn minh quân tử? Là phải biết điều hòa hai cái văn minh Âu-Á, văn minh như các nước thái tây, quân tử như các cụ đồ nho cổ.

Văn-minh quân tử ở nước nhà không có bao năm người, mà trong đó có ông Nguyễn công-Tiểu là một. Nghĩa là ông ấy nhận là người văn-minh quân tử. Vì nếu ông ấy không nhận, thì chẳng ai nhận hộ ông. Cục chẳng đã, ông phải nhận vậy.

Các bạn ở Hải - Cảng cần nên chú ý

Rạp Cinéma Gaiumosat mới nhận được nhiều phim cảm mới rất có giá trị, toàn phim mạo-hiểm tiền thuyết, Các bạn sẽ thưởng lãm những bộ phim mới đó (film réli) vào ngày thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật.

Từ thứ sáu 24 đến chủ nhật 26 Mars 1933

Một bộ phim đặc biệt chưa chiếu qua Đòng đường lửa nào Đản đề cao phim đó là: Guet-Apene Phim ảnh vô hiệp, 5 đoạn Rẻ hay Rất vui Rất thú

Kể từ 1er Mars này, hiệu HUONG-KY Photo 84 Hàng-Trống đặt một giá riêng cho các quý khách đồng hàng mình đến chụp ảnh giá từ:

0p30 6x9 0p70 9x12 1p00 10x14 1p20 13x18 2p00 18x24 3p00 24x30 Ảnh phóng đại từ 3p00 giờ lên HUONG-KY cần bạch

Lạ thật!

Thầy bói - Ở nhà này này rợn; nhìn ti mắt không thấy hít hàng rạo!

Tiệm Đứơc Thảng Bán thuốc lão 148, Boulevard Albert 1er-Dakao

Về cuộc thi chọn Dân biểu

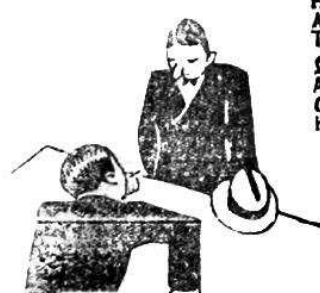
Kết quả cuộc bầu-phước hôm 19 Mars

MM Vũ-văn-Dịnh	163 phiếu
Hoàng-quang-Thịnh	122 -
Phạm-Tả	75 -
Hà-văn-Độc	23 -
Ng-mạnh-b'ng	5 -
Đinh-văn-Tiến	1 -
Ng-dinh-Tiếp (đã rút đơn)	1 -
Phiếu-trắng	15 -

Ông Phạm-Tả đến kỳ thứ hai không ra ứng cử, nhường về lại cho ông Vũ-văn-Dịnh

Đời khi bầu lần thứ hai xong, bản báo sẽ đăng tên những người nào trúng giải thưởng cuộc thi chọn dân biểu. Có hơn ba trăm người dự-thi mà không ai trả lời trúng câu hỏi thứ nhất không ai bầu cho ông Định mà chia phần nước bầu cho ông Tả cả.

Mưu xa

Tôi trả ông mỗi tháng 150 00, ông có bằng lòng không? Bao nhiêu tôi cũng làm, nhưng tôi xin ông chần chừ kệt.

PARCANNACIENI DENTISTAE

TRẦN QUANG MINH

499 RUE DU COTON CHAMBO

NHÀ GIỒNG RĂNG TRẦN QUANG MINH

.. từ nhỏ đến lớn ..

Tờ đặt của ông

Mán-Châu-Mạnh-Bồng

Ông Mán-Châu-Mạnh-Bồng quyết ra ứng cử Nghị-viên Dân-biểu. Ông bằng-hài lắm, bằng-hài như ông lang gộp được người mắc bệnh nhẹ, bằng-hài như độ ông làm Tổng thư-ký Ich-hữu thư-xã.

Ông làm tờ đặt. Tờ đặt của ông rất khác thường. Có lẽ vì ông là ông lang, có lẽ vì ông là văn-sĩ.

Vì ông là ông lang, nên tờ đặt của ông có vẻ thơ-thần, thần-thơ, xo-văn, văn-xo, và có cái đặc-sắc là không có ý-tưởng gì cả.

Vì ông là văn-sĩ, nên tờ đặt của ông có vẻ thơ-thần, thần-thơ, xo-văn, văn-xo, và có cái đặc-sắc là không có ý-tưởng gì cả.

Ông cũng nhận là ông không có tư-tưởng gì, có ý-kiến gì về chính-trị. Ở hay / Nghị-viên là chỗ để tỏ bày ý-kiến về chính-trị, ông không có ý-tưởng gì về chính-trị thì ông vào đây làm quái gì?

Nghị-viên đâu có phải là chỗ bàn thuốc bác mà cần đến ông lang? Hay ông cho các ông Nghị-viên là người có bệnh cả? Thế thì ông cao-kiến lắm.

Nhưng không, ông chỉ muốn vào Nghị viện để « khảo-cứu » cái thực-trạng của các ông Nghị, rồi đến cuối năm, mãn khóa, ông sẽ làm một bộ sách tá chân bịch cho cử-trì.

Nhưng chừng tới sơ lăm, ông a.

Một là đến lúc ông hóa ra ông Nghị, ông sẽ đọc thơ trong Nghị-viện, thuộc các ông Nghị khác.

Hai là ông xuất bản ra một quyển sách « khảo cứu » hay như bài thuốc Lục-vi, không công, không phạt, nhưng rất khó tiêu.

Đang rào cũng là một cái tội, nếu không tội cho các ông Nghị thì tội cho độc giả.

3) Ông nào được ít vé nhất và được bao nhiêu vé?

Trong bảy ông thế nào cũng có một. Ai?

— Đến lúc bầu-cử xong thì biết. Ít ra ông ấy cũng được một vé, vé của ông ấy bầu cho ông và tự tay ông bỏ vào thùng phiếu.

Nếu Từ-Ly đoán sai, xin chịu thuê một chiếc ô-tô 18 chỗ ngồi để Từ-Ly dùng cả 18 chỗ ngồi ấy đi vãn cảnh Hương-Tích.

Một tin đồn

Một bạn đồng nghiệp đang tin rằng ở làng Cương-vi thuộc Quảng-dông bên Tàu, một người đàn-bà (lẽ tất nhiên) mới sinh ra được một đứa con trai, hình trạng như loài khỉ, lông là lông xồm, có ba mắt, một mắt ở trên còn hai mắt ở dưới đối nhau; hai bên sườn có mọc hai cánh, to như bàn tay, mới lọt ra đã biết nhảy, hiện giờ đứa trẻ ấy vẫn còn sống. Câu truyện « tầu » và lý thú quá.

Thằng bé ấy, giá mời được bác-sĩ Nam-Anh mà độ nào các báo đã nói đến, để bác-sĩ chữa bỏ chắc nó sẽ hóa ra người thường, chỉ có hai mắt, không có cánh, mà lúc lọt lòng ra chỉ biết khỏe và đòi bú.

Nhưng có lẽ bây giờ nó đã hóa ra như người thường rồi đấy!

Nguyễn-mạnh-hồng quảng cáo

Ông Bồng làm thuốc ngon không khê, chỉ quảng cáo rằng:

« Không phải như những nhà làm quảng cáo, khoe hay, khoe tài, khoe thân biểu. Chỉ xin giới thiệu đồng bào nhà thuốc:

Mai-Lộc-Đường

Chủ nhân là cụ Mai-Lộc Nguyễn.

mạnh-Hương đồ thủ khoa, làm quan về hưu trí. Làm thuốc lâu năm. Ông con trưởng là Mán-châu Nguyễn-mạnh-Bồng, (thời làm báo đi học thuốc ở Thượng-Hải đồ bằng-bác-sĩ thuốc-Tàu về).

Nếu nhận kỹ danh sách các ông trúng tuyển khoa thì định năm Đinh-dậu (Thành-thái) thì lạ thay! thấy cụ Đạm-xuân-Nhà (Hành-thiện) đồ thủ khoa mà cụ Nguyễn-mạnh-Hương (Hội-xá) đồ thứ năm.

Ý bản người đồ bằng bèn nhâm, danh lần lộn thứ tự, thành thử cụ Ng-mạnh-Hương mới chọt bằng hạng thứ năm. Bịa cụ lên đầu bằng mới phải, vì cụ đồ thủ khoa kìa mà!

Nếu vậy, xin cải chính: Ng-mạnh-Hương (Hội-xá) chứ không phải Đạm-xuân-Nhà (Hành-thiện).

Khêe một cách khêe, mà khi nào khoe thật khéo thì không gọi là khoe được. Lấy hiệu là Mai-lộc (con hươu) thật là đúng lắm!

Ông Trần-tuần-Khải, với báo Kinh-tế

Trướckia nghe đồn ông Trần-tuần-Khải, một nhà làm thơ, sẽ ra chủ trương tờ Kinh-tế trong lúc kinh-tế này.

Nhưng nay lại được tin rằng ông góp lúc kinh tế khủng hoảng nên tinh thần cũng không hoảng, tư tưởng cũng không hoảng, nên ông lại không chủ trương được tờ Kinh-tế, chỉ trừ ra lúc nào nó cũng không hoảng.

Vì những nhẽ ấy, ông chỉ giúp tờ Kinh-tế về mặt thơ...

Có thể chứ! Nếu ông bàn về kinh tế thì những bài ông có về thơ thần mất, nhưng bây giờ ông chỉ làm thơ, thì thơ ông chắc nhuộm màu kinh tế.

Đúng nào cũng vậy.

TU LY

« Bàn ngang »

« Đیره » uống rượu

« Nam vô tặc như kỳ vô phong », làm trai không rượu như là có không gió, có ù rừ buồn-rầu.

Vậy đã làm « tài trai », nhất là « tài trai » nước Nam lại càng nên uống rượu lắm. Mà uống thì rượu trắng, lại là rất nên.

Vả bầu rượu, túi thơ vẫn là biểu hiệu « đیره » thanh - nhàn phong - khoáng của các cụ, nên những « kể sĩ » trong nước thường là những tay « trang rượu ».

Rượu lại còn là cái « nguồn văn thưa » nên nhiều bác thi-gia đi tìm « gèn sĩ phỉ lý thuần » trong những hũ rượu.

Chẳng những là « nguồn văn » cho thi-gia, rượu lại còn là « nguồn vui cho dân chúng.

Đám hũ ư? Rượu.

Rượu lại là cái nguồn sâu.

Đám tang ư? Rượu.

Rượu lại là cái « nguồn nhớ ».

Đám kỵ ư? Rượu.

Rượu lại là cái « nguồn tình ».

K. T. ư? Rượu.

Đến nỗi đã có riêng một thứ « dao có cái mũi danh là « dao rượu ».

Rượu, Rượu, Rượu!

Ở đâu, lúc nào cũng chỉ thấy Rượu.

Vậy ta có thể « xếp » rượu vào trong kho « quốc túy » của ta được.

Vả nghĩa đen hai chữ « quốc túy » là gì?

Phải chăng là « nước say »? Mà « nước say » tức là « rượu » vậy.

LÊ-DÃ

Gặp lại gặp tập nữa đơn.

Đang về AN-TIÊN chúng con có gì.

Hiệu đồng về chuyên-môn số nhà 2 phố

Nguyễn trong Hiệp phố giữa phố Cầu

Gõ đi vàng gỗ Gia-Ngư

Buồn hang

Bên Pháp trong cũng được đẹp mà về nhưng chỉ có các thu ao pull over, chandail, gilet mang laine và sợi là 14, và không được mua vì rằng hiệu.

Cụ - Chung

63 Rue de la Citadelle Hanoi cũng thuê thợ bên Tây sang để các thợ áo chẳng khác hàng tây chút nào, am lại có phần bên chặt hơn.

Lầy Kiêu

Một nền Đông-tục khóa xuân hai Kêu!

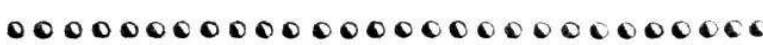
Phòng khám bệnh

của bác-sỹ Nguyễn-văn-Luyện

N° 8 Rue de la Citadelle - Hanoi

Téléphone 804

Có chữa bệnh bằng điện - Có phòng thử vi-trùng. Chuyên-chữa bệnh dân bà, trẻ con. Nhà ở phố đường Thanh (hay cửa Đông, hàng Da sau phố xe Đều) gần trường Cửa Đông Hanoi.

Nếu muốn mua nhiều, lựa bản xứ, rất tốt, rất đẹp, hay nhuộm các áo ra xăm, hay thay các màu xăm ra nhạt, ra mờ gà để đủ ng vào mùa hạ, nên lại nhà LÊ QUANG LONG 50 Hàng Cót Hanoi vừa được giá hạ lại vừa được màu đẹp và bền, quyết không nói ngoa.

TÔI LÀ KHÁI-HƯNG

Hai hồi 2 cảnh
HỒI I

BA ÉCH — (đứng trước cửa nhà Khai-Hung, n : một mình): Lâu nay không ba, buồn quá. Phải bịa câu truyện trên anh Khai-Hung chơi cho vui mới được! (ở cửa)

KHAI-HUNG — (mở cửa, trông thấy Ba-Éch, lãnh đạm): Kia! Anh Ba, anh đến chơi có việc gì thế?

BA-ÉCH — (tươi cười): Lâu nay nhớ bạn lại chơi, chứ còn có việc gì nữa?

KHAI-HUNG — (vẫn lãnh đạm, cười mỉa): Cảm ơn anh.

BA-ÉCH — Nhưng anh không bận việc gì đấy chứ?

KHAI-HUNG — (thờ dãi): Cũng hơi bận.

BA-ÉCH — (cười nịnh): Lại bận viết tiểu-thuyết đấy chứ gì!

KHAI-HUNG — (giọng đã hơi dịu dịu): Có thể!

BA-ÉCH — Ha ha ha! Đã biết ngay mà, các nhà văn-sĩ thì chỉ có thể!

KHAI-HUNG — (cười tự đắc): Chỉ có thể nào?

BA-ÉCH — Chỉ có: viết, rồi lại viết, viết cả ngày, viết cả đêm.

KHAI-HUNG — (nhăn): Tôi cũng hơi ốm đi ấy mà. Có khi cả ngày chả viết được một trang.

BA-ÉCH — Thôi, đừng vờ nữa đi. Lười mà lại viết được nhiều thế?

KHAI-HUNG — (gọi truyện để xem): Bận có khen mình không? Viết nhiều mà làm gì. Viết nhiều mà vẫn chẳng ra văn thì có làm gì.

BA-ÉCH — (cười, vỗ vào vai Khai-Hung): Thôi, đừng nhún nhủ đi. Tiểu-thuyết của anh ở Hanoi còn ai lạ. Hay chết đi được.

KHAI-HUNG — (giọng bẽn lèn): Anh cứ rầu.

BA-ÉCH — (làm mặt giận nói to): Tôi lại rầu anh. Vì có gì anh bảo tôi rầu anh?

KHAI-HUNG — (nói sớ): Nhưng anh làm gì mà kêu ầm lều thê. Vào trong này nói truyện thêm hơn.

BA-ÉCH — (vẫn nói to): Nhưng anh không tin tôi, tôi tức lắm kia.

KHAI-HUNG — Vâng, tôi tin anh rồi. Anh làm người qua đường, người ta tưởng chúng mình cãi nhau.

BA-ÉCH — (vẫn làm mặt giận, giọng bắt tay): Thôi chào anh, tôi về!

KHAI-HUNG — (Thần mê!) Thì hãy vào chơi đã.

BA-ÉCH — Nhưng anh bận.

KHAI-HUNG — Cũng chả bận gì lắm.

BA-ÉCH — Thôi, để anh làm việc, để anh mất thì giờ của anh. Thì giờ của anh thực là vàng ngọc.

KHAI-HUNG — (mời soạn): Thì cứ đi chơi đã nào. Tôi không bận gì đâu. Ồ quen làm việc ban đêm kia.

BA-ÉCH — Vâng, thì vào.

KHAI-HUNG — (tới người đang vào buồng khách nhà Khai-Hung)

BA-ÉCH — Nhưng tôi chỉ ngồi chơi, phút thôi đấy. Đừng bảo pha nước gì nói gì đấy nhé.

KHAI-HUNG — Làm gì mà vội thế,

gọi): Nhỏ, pha nước, pha chè mạn hoa ấy nhé (tiếng thảng nhỏ ở trong nhà): Vâng.

BA-ÉCH — (gật gù): Sướng thật, anh sướng thật.

KHAI-HUNG — (ở không hiểu): Có gì mà sướng?

BA-ÉCH — Đi đâu cũng có người nói đến tên lại còn gì sướng hơn nữa.

KHAI-HUNG — (sướng đỏ mặt, vờ không lưu ý đến câu khen, gọi): Nhỏ, pha nước mau lên (tiếng nhỏ): Vâng. (nhỏ bưng khay nước ra)

BA-ÉCH — (ghế gần lại Khai-Hung, thì thầm): Có câu truyện thú quá, anh kể.

KHAI-HUNG — Truyện gì mà thú thế, anh?

BA-ÉCH — Truyện anh.

KHAI-HUNG — (làm bộ ngờ ngác): Truyện tôi?

BA-ÉCH — Phải, truyện anh. Sáng hôm nay, tôi vào hàng cô Liên-hoa — anh có biết cô Liên-hoa không nhỉ? Có Liên-hoa bán bánh ngọt ấy mà.

KHAI-HUNG (cổ đầu lòng hớn hờ): Có, ở phố hàng Sắn.

BA-ÉCH — Đích (uống nước). Nước này mà có bánh bích quy nhà cô Liên-Hoa thì tuyệt. Tôi vào bắt gặp cô đương đọc lại tiểu thuyết của anh. Có ấy nói có ấy đọc lại lần ấy là lần thứ năm. Rồi có ấy hỏi tôi có biết anh không. Tôi nói có. Có ấy phàn nàn không biết tác giả, chỉ ao ước được gặp mặt anh.

KHAI-HUNG — (đứng dậy lấy hộp bích-quy mở mời Ba-Éch): Mời anh xơi tạm, thứ này cũng khá.

BA-ÉCH — (cười) Ngày xuân cao hứng nhà văn sĩ cũng nhiều khi chừa đấy chứ?

KHAI-HUNG — Anh không nhắc thì suy nghĩ tôi quên (vào tủ lấy chai Char-treuse và hai cái cốc ra, rồi rót mời Ba-Éch. Ba-Éch nghe tiếng chuông cũng thích rượu uống luôn một lúc 3 cốc đấy).

BA-ÉCH — (đưa ly mời Ba-Éch): Ngon. ngọt mà dịu dàng như văn anh vậy!.. anh có đủ bộ Phong-hóa đấy chứ?

KHAI-HUNG — Có đủ! anh hỏi làm gì?

BA-ÉCH — Cô Liên-hoa thiếu mất ba số có đăng tiểu-thuyết của anh, nên nhờ tôi mua hộ.

KHAI-HUNG — Thôi, tôi xin biểu anh cả bộ (vào bàn giấy lấy ra đưa cho Ba-Éch chững báo).

BA-ÉCH — Tôi xin thay mặt cô Liên-Hoa cảm ơn anh và xin thật lễ anh để tôi lại đưa ngay cho có ấy, chẳng có ấy chờ (giờ tay bắt tay Khai-Hung)

BA-ÉCH — (giọng bảo hộ) Cứ cứ đi nhé!

KHAI-HUNG — (mỉm cười)

HỒI II

(Phố hàng Sắn, cửa hàng cô Liên-Hoa)

LIÊN-HOA — Thưa ông mua gì?

KHAI-HUNG — (cầm đống g. cất mũ ngẩng đầu chào): Thưa cô,..

LIÊN-HOA — Thưa ông.. mời ông nếm thử một quả ngon lắm.

KHAI-HUNG — Thưa cô... thưa, cô, tôi là Khai-Hung.

bối điều gì?

KHAI-HUNG — (Lúng lúng) Thưa cô... tôi là Khai-Hung!

LIÊN-HOA — Thưa ông, ông muốn hỏi anh tôi?

KHAI-HUNG — (Càng lúng lúng) Thưa cô không... thưa cô... tôi là Khai-Hung.

LIÊN-HOA — (mỉm cười, cắt đĩa một quả táo vào tủ kính..)

KHAI-HUNG — (mạnh bạo) Thưa cô, anh Ba đã đưa Phong-hóa lại bầu cô..

LIÊN-HOA — Thưa ông, Phong-hóa nào?

KHAI-HUNG — Phong-hóa tôi gửi lại cô, tôi gửi anh Ba đem lại tặng cô!

LIÊN-HOA — (Ngờ ngác..)

KHAI-HUNG — Vậy ra, anh Ba chưa lại?

LIÊN-HOA — (Vẫn ngờ ngác) Anh Ba nào?

KHAI-HUNG — Thưa cô anh Ba-Éch.

LIÊN-HOA — (Lãnh đạm) Tôi không quen.

bánh mang lại tặng cô.

LIÊN-HOA — (cười) Cảm ơn ông... Tôi hỏi không phải: ông đi làm quảng cáo cho... cho hiệu Phong-hóa nào đó có phải không?

KHAI-HUNG — Thưa cô, không. Chính tôi là Khai-Hung..

Có người vào hàng vỗ mạnh lên vai Khai-Hung Khai-Hung quay lại thì chính là Ba-Éch.

BA-ÉCH — Anh mua kẹo đấy à? (rồi quay lại giới thiệu knot hai với Liên-Hoa): Tôi xin giới thiệu cô: ông Khai-Hung, chủ hiệu nước mắm ở phố hàng Cót — Ông ấy có nhờ tôi đem lại tặng cô một chai nước mắm để làm màu.

LIÊN-HOA — À! giờ—tôi mới hiểu (cười).

KHAI-HUNG — Thưa cô, anh ấy nói vậy đấy. Chính tôi là Khai-Hung. (Liên-hoa và Ba-Éch cùng cười rộ rượi.)

(Hạ màn)

KHAI-HUNG.

Bac bán hũ

(Tả cảnh bức tranh của Đông-sơn xem Phong-hóa số 37)

Trên chợ Trời có anh bán hũ,
Hàng bày ra cả đủ các khổ khuôn:
Cái phình phình, cái lại tuôn tuôn,
Cái nhón, cái nhỡ, cái con, thời đủ cả.
Mỗi hũ đựng một thứ hàng rất lạ,
Mâm lóm? — Không! — Mâm cá? —
Cũng không!

Các nàng liên sấm-sil đừng xem đồng,
Chú hàng mới ung-dung cáo-bạch:
«Thưa các cô, thứ mắm này gọi nôm là
«Mắm Sách»,
Của bi-nhân làm, để tích đã lâu năm.
Tốt công phu rất ruột tang tằm,
«Mắm suối», «mắm ngưộc», «mắm
vườn», thời đủ lối..
Xin giới thiệu: «Mắm Tinh», hai
khối,
«Khối tình con» và «Khối linh to».

Tinh kinh-niên, mắm đã khan khô.
Trong hai thứ, tùy các cô sở-thích.
«Đàn Bà Chiếu», là lên vô mắm khách,
Thứ mắm này cũ rich đã mấy nghìn năm.
Hỏi có nào ưa mắm tôi lập?
Đấy «Mắm Mộng» của bi-nhân làm thực
«mị»..
Mọi hũ nhón, mọi hũ con tí tí,
Lượn đủ mặt: Âu, Á, Mỹ, vãn vãn..
Này: «Còn Chơi», «Còn Uống»,
«Còn ăn»,
Là thứ mắm giở lần mà giờ cựu..
Rao hàng xong, đem mình ra giới-
thiệu:
«Bi-nhân đây, Nguyễn-khắc-Hiền, chích-
tiền.
Vốn khi xưa làm bồi rượu Đứơc
Hoàng-Thiên,

Đánh võ chén cho nên Ngái giận dữ.
Bắt phát-vãng, đi đây biệt xứ,
Xưởng Hoàn-Cầu ăn ở với người Trần.
Bấy nhiêu lâu chuyện nấu-má muôn,
Khi mới ngấu, bán cũng đủ ăn và đủ uống.
Người thì-lục họ chắt cha chắt chượng
Mũi không sòng mà tư tưởng lại bốp bênh
Mắm mới ra đời được thiên-hạ hoan
nghênh,
Mà nay lại chế hằm, chế tanh, chẳng
thích.

Sá chi bọn người trần mũi thịt,
Bi-nhân bèn kêu kị quỳ lên tiên;
Đến chợ Trời, may gặp ngày phiên
Xin mời các nàng Tiên nếm thử..
Bận liền hẳn biết người biết của,
Chẳng vô tri như cái lùn người đời.
Bổ công tôi lặn lội lên Trời,
Họa may gặp được người tri-kỷ..
Đà nhiều ít, mua dùm cho là quý.
Hàng bán «son», ăn lái tí ti thôi..
Các nàng Tiên nghe nói mồm cười;
Nghĩ thương hai con người chất phác,
Ghé lại chính «Tân-Đà Văn-lớp»,
Xem mũi văn thơm nồng nức thế nào?
Nhấc nắp lên bỗng thấy hơi phào
Xông lên mũi, cái mũi sao nặng quá!
Vội quảng nắp lên chum, úp giã,
Kẻo quần-tiền đều cảm cả chứ không chơi.
Tay bịt mũi, miệng cầm hơi,
Các tiên-nữ với tung trời, giắt tan,
Bị thất-ợng, bác Tân-Đà chán ngán,
Hàng ế thiếu chẳng bán được chi chi.
Sợ nhớ ra còn hũ rượu tí,
Nhắm với mắm, cứ tí tí ngồi chén khướt.
Tợp, lại tợp, say mềm say lướt,
Chợ tan rồi mà vẫn cứ ngồi ngáy.
Bây giờ để cũng còn say..

TU MỞ

Trước cửa hiệu nhỏ 107 Hàng Đào nay cửa hiệu to 21 Phố Hàng Quạt là cái chứng chỉ chắc-chắn về sự phát-đạt và tiến-bộ của bản hiệu. Được ư thế là nhờ ở lòng yêu của các quý-khách đã chiến cổ đến Tân Thịch ng bấy lâu nay. Vây muốn khỏi phụ lòng quý-khách về mùa hạ năm bản hiệu mua rất nhiều các thứ vải đủ các hạng để may hầu các quý-ch bằng một giá rất phải chăng.

in mới lại may th ở lòng thành-thực của bản hiệu,
Iân-Thịch chủ nhân Cán-bạch,

Nếu muốn được giấy ta, giấy tây, giấy KIM-THỜI đủ các kiểu, vừa bền, vừa đẹp lại vừa rẻ xin mời đến hiệu TOÀN-THÀNH chủ-nhân là M. PHẠM-VĂN-SƯU ở 57 Route Mandarine.

Trong thời-kỳ kinh-tế khủng-hoảng, lại được hiệu TOÀN-THÀNH đóng giầy một cách đặc-diệt như thế tưởng các quý-khách không nên bỏ qua dịp tốt thì phải.

BẦY BƯC THƯ

Chi Diễm Tuyết

Ruột em rồi như tờ vò, có lẽ em điên mất. Em tự đối với lương tâm rất là thẹn. em nhìn bóng em trong gương mà em ghê sợ. Em xưa nay bầm tím hiện lằn, chỉ em biết, hẳn chỉ lấy làm ngạc nhiên lắm.

Chỉ muốn hiểu câu truyện của em, em xin kể từ trước đến giờ cho chị nghe.

Chỉ có lẽ không biết vì sao mà hôn lễ của em mau chóng một cách không ngờ. Hâm hôn chúng? Hâm lợi chăng? Chỉ tưởng như thế là sai, và đến em, em cũng chẳng ngờ được hưởng diễm phúc ấy.

Chúng em gặp nhau, yêu nhau, rồi — muốn cho hai trái tim cùng đập theo một nhịp, chúng em hợp tác với nhau gây một cảnh gia đình như gấm thêu hoa dệt.

em — chị đã rồi — nhà nghèo sác, cơm bữa cà thảm, cổ gượng giữ lấy chút hơi tàn mà mong bầy ước bão. Ngoài 20 tuổi! một bóng một mình, đêm ngày phờ phờ chỉ mũi kim cho khuấy khỏa nỗi sầu.

Chồng em — Nhân — Trai — trái lại, được hưởng lạc thú gia đình vừa chẵn 6 năm. Chẳng may vợ chàng là Nga-Anh mất, để lại cho chàng một đứa con thơ. Thương vợ thương con, chị thử tưởng tượng nỗi khổ tâm của một người chồng lắm tình nhiều cảm!

Hồi đó, em giẫy nữ công ở nhà một vị hùn quan Kỳ ngỗ hệ, nhân Tbanh-mai, Ngọc Quế ra Đờ-sơn ngỗ mát. em cũng được theo ra đó, nhờ không khí trong sạch bởi bờ sức khỏe và di-dưỡng tinh-thần. Thường thường lúc mặt trời gần lặn, em mình thơ thẩn trên bãi bãi, em gặp chàng thủng thủng bước một, tay giắt con đi chơi, đôi mắt từ từ đưa ra ngoài bờ trông làn sóng nhấp nhô.

Thằng bé kều khinh làm sao!
Da trắng hồng, tóc đen nhánh, mà mũm mĩm trông rất đáng yêu. Lúc em chỉ muốn chạy đến ôm lấy nó mà hôn.

Hôm đó — em nhớ không thể quên được — về buổi sáng, một buổi sáng mùa hè, Nhân-Trai nét mặt rầu rầu, nhìn một cặp uyên-ương đang khoe tay nói truyện, Thằng bé lon ton chạy trước tim bắt dạ chàng. Sầy chân, nó ngã. Em vội vàng chạy lại, ôm sóc dậy, phủi quần áo và an ủi nó. Tiếng khóc vang lặn cho chàng tỉnh giấc mơ màng, chạy lại. Em ngừng đầu lên: Bốn mắt nhìn nhau! Trái tim em bình thản, chân tay bần rần, em cất tiếng nói: « Thưa ông, xin ông an tâm, em không đau đớn gì cả » Chàng cười chú, nhìn em, cảm ơn em rồi dẫn con đi.

Từ đó gặp em, chàng cũng kính ngà mũm mĩm và thằng bé chạy đến ôm lấy em, cười khanh khách.

Mấy hôm sau, em đang đọc quyển Atala, bỗng có người bị chặt mắt em. Em giật mình kéo tay ra, quỳ lại, thằng bé cười như nắc nẻ.

« Có mẹ sách thế? Tuấn chồng cô, có đang mêch ba nhè. Ba cũng đang đọc sách, Tuấn trốn ra đây chơi với cô Tuấn yêu cô lắm, cô có yêu Tuấn không? »

Em bả sách ra, kéo nó vào lòng, hôn hít:

— Có, có yêu em lắm. Me em đâu?

— Me em chết rồi!
— Em có thương không?

— Có! Me yêu em cũng như cô yêu em. Ba thương me lắm. Ba nhìn ảnh me, đọc thư me rồi khóc.

Can tràng sức động, em khó ngửa nước mắt. Tuấn nom thấy. Nó ôm cô em:

« Ô kia! sao cô khóc? Cô cũng thương ba, thương me, thương Tuấn à? »

Em không nói gì cả, cô nghẹn ngào cúi xuống hôn nó. Vừa lúc đó, Nhân-Trai đứng đi lại, gặt đầu chào em:

« Tuấn, cô về không em, cứ làm bạn cô mãi. »

Em nói: « thưa ông, không hề chi, em ngoan lắm. »

Chàng lần la nói truyện, cứ chỉ ôn hòa, nói năng nhã nhặn. Chỉ ời! em xin thú cùng chị, đó là lần thứ nhất, mà em được đối diện với một người đàn ông! Truyện trò hơn hai giờ, chàng cáo từ đất con về. Từ đó, chúng em gặp nhau luôn, nhưng chỉ là truyện thường thời, chứ chưa dả động gì đến tình ái. Dần dà quen hơi bèn tiếng, em kể thân thế em, chàng rất ái-ngại và cũng thuật cảnh khổ của chàng.

Quen nhau vừa nửa tháng, có một buổi chiều kia, chúng em đang nói truyện, chợt Tuấn hỏi em:

« Có ời, bao giờ cô về. »
Em nói:
« Độ hơn nửa tháng nữa, hết hè cô lại về Nam định. »

Nó sêu sếu:
« Có về, có bả Tuấn à, cô ghét Tuấn à? Không, Tuấn không muốn cô về. Có về với ba, ba nuôi cô. »

Câu nói thục thể xuất ở miệng đưa trẻ thơ làm cho chúng em đỏ mặt. Chàng bấy giờ mới quyết tri thổ lộ chân tình. Giọng run run, chàng nói dài, nhưng em chỉ nhớ một câu, một câu nó làm cho em vui sướng vô cùng:

« Vợ tôi mất đi, tôi tưởng khó kiếm được người đức hạnh như thế. Ngờ đâu được gặp cô, vẫn yêu vụng nhớ thêm, ước ao sẽ cùng cô nỗi giẫy ỉn. Trái tim tôi xin thành tâm hiến cô, chắc cô cũng không nỡ từ... Tôi yêu cô một cách thật chân chính... »

Ồi nghe đến câu « tôi yêu cô », em cảm động quá, ngã vào chàng, chàng đỡ tay đỡ em. Từ đấy, yêu nhau, rồi một tháng nữa, chúng em thành vợ chồng.

Em nghèo, chàng cũng chẳng giàu

lắm. Lương tháng sáu, bảy chục bạc, cũng thừa phong lưu, chúng em chẳng để tâm vào sự nhỏ nhẻ. Chúng em yêu nhau! Yêu nhau, đó là hạnh phúc trên đời, ngoài ra tên nhiều bạc lắm làm chi.

Em vẫn yêu Tuấn bội phần. Em nên liệt tên nó vào sổ công lao vì chính nó là người thợ xây nên hạnh phúc của em vậy.

Rồi thì em không hiểu tại sao, tự nhiên thay đổi hết. Bất thình lình chẳng? dần dần chẳng? em nào có biết, em không biết rồi sao, cho chị hiểu được. Tự nhiên em ghét Tuấn. Thì ra bánh đúc vẫn không xương mà!

Nhưng, chị ời, trước khi chị chế em xin chị nghe em. Trước hết một điều cần: Tuấn giống mẹ nó như lột. Vì thế chẳng mà em ghét Tuấn! ờ, ngộ ời, em cũng biết ghen! phải, em ghen! Tất cả tự trụ đều thay vào chỗ em, em yêu chồng đến cực độ. Lúc mới lấy nhau, về lâu sâu dần dần biến cải, chàng đi làm về, nhìn vợ nhìn con thỏa dạ vui lòng. Vài tháng sau! mà sâu ám lại kéo đến, em hết sức chiều mà vẫn không hiệu quả, Em nghi chàng, rồi hai trái tim không đập đều nhau nữa. Thế là hết.

Anh yêu em hơn là anh yêu anh và có lẽ hơn là em yêu anh nữa... » xa nhau một khắc, anh không sao quên được em. Hình ảnh em như khuấy khuấy anh về nhữn tư khó khăn ở đời... » anh thẹn thẹn ngời trên bề mặt anh bỗng, anh tưởng tượng như cặp môi em, chỉ khác một điều, chiếc hoa đẹp không hôn, anh không được nghe những điều ân ái thổ thổ bên tai... »

Thư trả lời của Nga-anh cũng rủa rủa như thế:

« ... Anh Nhân Trai, em cầu trời phạt phủ bộ anh không gặp su gì làm cho em đau lòng... » Tuấn nhớ anh lắm! anh mau về làm người cho con cưới... » —à, anh sắp về ư? anh vẫn khỏe mạnh chứ? em tiếp được tin, em vui vô hạn. Em cảm động đến xa nước mắt. Em đọc những câu đó kỹ lắm, nên còn thuộc lòng. Phần nhiều thơ nhảm quạ, khó xem lắm: có lẽ xem đi, xem lại, hoặc ấp trong cốc-sé chẳng? Ai bảo Nga-Anh chết là sự, Nga Anh còn sống! Còn sống, em bảo thế, chàng vẫn yêu.

Tối hôm ấy, trước lúc rời chàng đêm đêm nhìn ảnh Nga Anh, nét mặt rầu rầu rồi nhìn đến Tuấn. Tự nhiên chàng ôm chèoang lấy nó mà hôn, ôm chặt quá thảng bả phải kêu một tiếng. Nó quay lại nhìn em, rắng sợ hãi. Em ngạc nhiên quá; kià đôi mắt sáng, nọ cặp môi son, không khác của Nga Anh một chút nào cả. Chàng hôn Tuấn, con của Nga Anh. Chàng hôn Nga Anh! Hôn Nga-Anh trước mặt em! Thế rồi em ghét nó quá, ghét như muốn đào đất dờ đi.

Trời ời! mỗi lúc gần em muốn đập đi, nhưng nó cứ bồng bồng lên mãi. Cái tiếng lanh lảnh của nó trước kia em tai là thế, nay như làm như ọc em, Nụ cười như riều chợt em, tiếng khác bả ai khác gì tiếng oan hận của người bạc mệnh. Hình ảnh nó tức là mẹ nó, tức là Nga Anh! Em định báo thù!

Trắng bả cũng biết tình em thay đổi, nó len lét như rắn mòng mòng, nó không dám lại gần em. Nó làm em giận: giận quá, một hôm em đánh nó đánh nó trước mặt chàng. Chàng nom thấy không nói gì, mặt tái mét. Chàng ôm con lên gác, dờ con, vỗ về cho con ngủ? Em sợ không giám nhưc nhích. Em khóc rồi xin lỗi chàng. Đêm nhiên chàng cầm tay em ngồi ngào khuyên em người giận.

Nhưng em nuốt sạo được hận này! Chao ời! Vì ai mà chàng không yêu em! Một kẻ bạc mệnh làm cho em phải nên thân cô phụ... Em không còn hy vọng chi cả, em cũng là người, bả lại không có quyền đến hạnh phúc như người khác chẳng? Em không tìm, tự nhiên họ mang đến hiển cho em. Em tưởng thật, em biến cả trái tim thành thực cho họ. Thế rồi nay, cũng như trước, em lại ngắt ngưỡng kéo mần dờ có lạnh.

Chị ời, chớ trách em. Chị nên thương em và phân nân cho em. Kính chào chị Em Uyên-Phương

Chi Diễm-Tuyết

Xin lỗi chị, em chậm trả lời. Chị hỏi em bây giờ em ra làm sao. Thưa chị em vẫn đau khổ, trái tim em rồi có lẽ đến vỡ mất! Đau cả vật chất lẫn tinh thần

Xem trang sau

Ông trời khéo trên người, cứ nhảm em mà trao những cái đau khổ.

Khỏi hơn nữa, em nghe như có mạng, chưa lấy gì làm chắc chắn nhưng óc em đã thấy rối loạn, em nghĩ không biết sau đây lành dữ làm sao?

Thế rồi chị gặp em, chị sẽ là tình cách em, ít nói, ít cười, chung quanh em cảnh vật đều ghê gớm cả.

Đem đến chộp mắt là chiêm bao, những mộng triệu đáng ghê sợ! Em có tìm thuốc chữa cho tâm bệnh em, em tưởng lắm trường hợp hiểm trở để em hy sinh cho chiếm lại được trái tim của bạn trăm năm. Em tưởng tượng bằng Tuấn gặp sự ngay hiêm, chết đuối, đắm tàu hay bị hỏa hoạn, em liều mình cứu nó khỏi chết, bế nó đưa cho ba nó: «Vi em nên con mới thoát nạn anh nên yêu em»

Nhưng sự tưởng tượng mãi khó thành sự thực. Thăng bé là cái gai trước mắt em, nó là hung thần, cắt mất hạnh phúc của em, nó là kẻ thù. Bung bảo dạ: «Nếu nó đi đâu cho khuất mắt» em tưởng tượng, xin phép cho em tưởng tượng mãi, em tưởng tượng một cảnh gia đình mới, hai vợ chồng son lại yêu nhau, lại quý nhau.

Nếu nó sáo sậu chầu chực ghê... Nó đi đâu? Đi rồi lại có thể về được, nó về, em lại mất cả niềm vui, em muốn nó không bao giờ có thể thấy ở nhà em! Trừ phi... em sợ lắm, em không dám nói. Chị đoán sẽ hiền, chúc chị bình an.

Uyên-Phượng

BÂY BỨC THƯ

(Tiếp theo trang 7)

thể gian. Chị Nguyễn rửa em, nhưng xin thương em.

Em Uyên Phượng

Chị Diễm Tuyết

Được lắm, em xin thuật hết kể tóc chần tơ cho chị nghe. Nếu em có tài ngôn ngữ

Đã mấy tháng nay em ra sức vật lộn, Em không thể nghĩ đến truyện khác nữa. Hình thăng bé lúc nào cũng phảng phất trước mặt em. Nó cười, nó nói, trái tim em như bị trăm mũi tên đâm phải. Chẳng em nghĩ em có thái vì thấy người em đời nhiều. Chẳng hồi, em chối. Chối mãi không được em phát câu: «cậu lạ cho thái độ tôi phải không? Ở lạ chưa kia. Có lẽ tôi không có linh hồn, tâm trí như cậu hay sao. Cậu có lúc buồn, tôi cũng thế. Hề tôi buồn, cậu cho là tôi ốm, tôi có thái. Thế cậu thì sao?» Chẳng không hỏi nữa, ôn tồn tươi tắn ngọt ngào giận dưng bằng chày.

bây giờ nếu em quay đầu nhìn lại quầng đường em đã vượt, em tưởng lúc ấy không phải là em nữa. Một con ác quỷ hay một gã hung thần đã đánh bại hồn em đi, nhập vào sắc thể em, sai khiến em. Thời kỳ đã qua, đó là cái bóng đen trong đời em: bây giờ em nghĩ lại, then ôi! nào có khác chi giấc mộng gớm ghê! Em chỉ biết có một điều: em cầu thăng bé chết. Thế rồi em lặp lại giấc mơ.

Cách nào, chị hỏi, cho khỏi bị ngờ. Thuốc độc, dao găm? Không thể được. Em dùng một thứ khi giờ này hiêm no không giết ngay nhưng nó giết từ từ như một kẻ bị xử lăng trì vậy: chiếc khăn tay của kẻ bỏ lao!

Em giấu trong giường thăng bé, ngay dưới chỗ gối, rồi em chờ. Tháng nọ tháng kia em chờ, nhưng mặt rất thần nhiên.

Nói đúng ra, khi em giấu khăn tay, em run, ngực đập, em nhìn trước trông sau. Chiếc ảnh Nga-Anh treo trên tường nhìn em một cách lạnh đạm, em sợ quá, chạy ra khỏi buồng.

Em vẫn chờ, an tâm lắm, bụng bảo dạ: «Họ mắc bệnh ho chết, mắc họ si làm gì được ta» em lại còn cho em là vô tội nữa.

Từ đó em không ghen gh t nữa. Đời em có lẽ còn hạnh phúc, em nghĩ. Bằng đâu, em lại quay về tình cũ: hiền lành. Thăng bé dần dần lại yêu quý em, chẳng em há hê lắm, em báo tin cho hoà tai: chẳng mừng lắm! Thế rồi, cảnh gia đình lại như lúc mới lấy nhau, em vẫn chờ...

Lúc ấy em lại nghĩ: «nếu thăng bé không bệnh hệ gì và nếu ta vẫn sung sướng, thì thời không hại nó nữa. Nếu nó không may mắc bệnh đó, mặc sắc nó» nghĩ lộn xác đáng lắm, dần dần em bình như thoát được gánh nặng...

Em vẫn chờ, em bảo chị thế. Sáng nào em cũng hỏi: «con vẫn thấy khỏe mạnh chứ?» nó vẫn như thường. Chiều đến em bế nó đi ngủ, chầm chầm kín cho con trông không thoát đi đâu được. Một ngày kia, thứ giầy, nó ho. Thấy vậy mắt em tái mét đi, em trốn vào buồng, bỏ hỏi ướm dầm cả áo. Một hôm, em suy tưởng đất, may có pin lấy cột giường nằm quay vào đó, hai tay che mặt, em sợ ánh sáng mặt trời!

Ba nó không để ý lắm, tưởng nó bị ho soàng thôi, nhưng sau thấy nó xanh xao gầy còm, chẳng nghĩ định mời đốc tờ, em tán dương hết sức, em không ngăn trở vì chính em rất bằng lòng thế có lạ không, hai cái tương phản? Em hại người rồi lại mời thầy thuốc chữa cho người, thật là một tấn tuồng, thầy thuốc xem mạch, nghe ngóng, bảo là bị lao, kê đơn rồi dặn phải nằm bổ cho nó, cho nghỉ ngơi và ở chỗ thoáng khí.

Kỳ chưa, em lại là người nữ khán hộ rất chăm chỉ, em rút khăn tay ra bảo thù xong, em lại phải tìm đủ bốn phần người vợ: em coi sóc con chồng em! Người quen, kẻ thuộc khen em nức nở: «Mẹ đẻ dốt thuật vị tất đã thương con đến thế» em không để ý tới câu khen, không hý hửng mà cũng không áy náy chút nào.

Một buổi chiều kia, em đứng nhìn nó ngủ. Tay hơi thò lên bên, da xanh xao nhưng về người thì thay mỵ đáng yêu. Bằng em thấy bụng đau nhói như người đập mạnh vào em. Em đã tay lên bụng, em hiểu. Con em, cái thai, đã đổ mình.

Em sẽ là mẹ, một đứa bé yếu ớt hơn anh nó đang sống giờ, chết giờ trên giường này. Ngộ em chết, chẳng em lại tục huyền, người mẹ ghê cũng lại giết con em như em giết con Nga-Anh.

Nghĩ thế, em hối hận, em như thoát li được hung thần. Lương tâm em đã sáng chứ không nhòa như trước nữa. Em đau đớn quá, qui trước linh vị Nga-Anh mỗi lúc thầm: «Xin chị thứ cho em».

Chị nghĩ xem Nga-Anh có xá tội cho em không? Và chị ơi, chị đọc xong thư này, chị có còn cho phép em được k?

Uyên Phượng, bạn thân của chị.

Chị Diễm Tuyết

Chị không trả lời em. Phải chăng em làm cho chị sợ? Chị đừng chối, em hiểu rồi. Xin chị tha lỗi cho em nếu em làm chị hoảng sợ vì câu truyện em kể chị nghe. Em chờ thư của chị, nhưng nào có thấy. Em sợ không dám qui trước chồng em mà thú tội. Em đang ăn năn thì có một tiếng từ trong người em đưa ra, rành mạch từng câu, từng chữ rơi vào tai em: «hồi hận thế là đủ đâm phần tội ác. Nhưng nếu người muốn chuộc lỗi xưa, người nên đêm ngày khuya sớm thuốc thang săn sóc con chồng, người cứu lấy nó Trôi phật sẽ tua thứ mà chứng quả cho người».

Em theo mệnh lệnh của thần tương tâm. Em hối, em ngối, em trách em. Ôi chào! giết một đứa con nit trong khi ngủ! Hèn mặt quá! Một người đàn bà làm nên tội ác ghê gớm, mà người đó lại là em! Em soi gương, em sợ bóng em.

Chồng em biết em khổ nạn và tận tâm qua. Ông đốc tờ lại khuyên em chờ đến lao tâm thế, có hại cho sự thái sản. Ông biết đâu? Em mặc y, bại sức khỏe em mà cứu được tính mạng con chồng em, em còn nề hà gì nữa. May quá, Tuấn dần dần đỡ đỡ, hơn trước nhiều. Em mừng quá! Trôi phật đã chứng quả cho em rồi đó.

Uyên-Phượng

Chị Diễm Tuyết

Một tin đau đớn báo cho chị biết em sinh được một trai nhưng óc óc mấy giờ đồng hồ, nó chết. Có bài là quả báo chẳng chị? Viên đốc tờ đó là vì quá lao lực nên đến nỗi thế. Khổ nạn ông ấy có biết chi đâu?

Nhưng thôi, chị ơi, em không đáng phàn nàn chút nào. Đáng kiếp cho em Ai bảo trời không mắt, em không phước. Em muốn một đứa hài nhi chết, thì đấy thần chết đến ngay, giờ tay bắt ngay con em đi, ý muốn của em đã thực hành rồi, em còn phàn nàn chi nữa

Chị Diễm-Tuyết

Từ đó con em chết, em đau lòng quá em khóc suốt đêm, chồng em khuyên cũng không được. Nhưng em không đến nỗi khổ tâm quá, vì con em chết, đi thì Tuấn lại lành mạnh lắm, em trời đi nửa tháng nữa, nó khỏi hẳn.

Em mong mỗi có con bằng, nhưng vì có tội thành ra cứ đến tay mà không được phát, em không muốn có con, em không có quyền có con nữa, vì em ghét trẻ muốn giết trẻ! Con chồng em, con Nga-Anh, đó là con của em đó. Từ rầy Tuấn là hồn ngọc của vợ chồng em em xin chồng em mang ảnh Nga-Anh treo ở buồng em, em nhìn, em ngắm, em khấn thầm. Trái lại khi trước, em rất yêu người mệnh bạc. Lần lúc em chiêm bao thấy nàng. Nàng như cười: «Chị tha tội cho em, chị giao con chị cho em đây. Con chị là con của em, em phải gầy dựng cho nó nên người». Ch em thật hiền lành quá, em yên hết sức có lẽ hơn cả chị nữa.

Một hôm Tuấn ôm em, em hôn n rồi ngẩng nhìn ảnh, chị em túm túm cười. Tuấn nũng nịu bám vào lòng em. Mẹ yêu con lắm, con yêu mẹ cũng như mẹ trước con kia. Em cảm động quá, nước mắt trào. Chợt bỗng em đẩy cửa bước vào nhìn em một cách âu yếm, rồi đến bên giường vuốt ve khuyên giải em: «Mẹ quá lo nghĩ vợ chồng ta còn trẻ, đừng sinh dục con nhiều. Mẹ đừng tư lự quá, hao tổn tinh thần. Ăn hiền ở lành, trời sẽ đền công cho mẹ». Chẳng đặt đầu em vào vai chẳng hôn em, hôn Tuấn nữa. Em không nói được câu nào, giờ hai bàn tay níu lấy cổ chẳng, nghẹn ngào mãi mới nói được một câu: «đạ tạ cậu». Một lúc lâu, em giật thân lại, định qui dưới chân chẳng thú tội xưa nhưng nhìn lên ảnh thấy chị em trừng mắt trông em như có ý báo: «im ngay! em chớ gầy trong gia đình mới con giống tốt». Em nhắm mắt lại, em sung sướng quá!

Thời, bây giờ mây mù tan hẳn. Đón chúng em - Nhân-Trai, Nga-Anh, Uyên-Phượng và Tuấn - hôn chúng em sẽ từ đây đời đời hưởng hạnh-phúc. Chị mừng cho em.

Bạn chị: Uyên-Phượng

(III)

VŨ ĐỨC-MẬU

MƠI ! ĐẸP !

Có nhiều kiểu chữ rất mới!
In rất đẹp!

Lại giá đặc biệt!

Nhận in đủ các sổ sách, báo chí, quảng cáo, danh thiếp, v.v.

Imprimerie Moderne

62 Rue des Chaufeurs - Hanoi

Télé. N° 336

VUI CƯỜI

Thi vui cười

Của NDT Hanoi
Môn bở

Cậu X làm đại lý cho một hiệu bán tơ, lụa, vải, dạ ở hàng Dao. Cậu đến nhà ông hàn Thiệt - một nhà triệu phú - ở Hạ-đồng để mời mua giúp. Cậu tán rất khéo, ông hàn bằng lòng xem các mẫu hàng. Cậu mở cái hộp con, lôi ở trong ấy ra đến năm trăm mẫu tơ, lụa, vải, bây giờ cả hai giờ đồng. Ông hàn xem đi xem lại, từng miếng lụa, hồi giờ cả cận kề, xem hết, ông bảo cậu X:

- Bây giờ tôi muốn xem một thứ khác nữa.

Cậu X đã tưởng được môn hỏi, đáp: - Bầm quan lớn cứ truyền cho, nếu bằng này thì không có thứ nào vừa ý quan lớn, thì mai tôi lại sẽ xin đem thêm vào hầu quan lớn những thứ khác.

- Không, tôi muốn xem ông xếp thế nào mà nhét được bằng này vào trong một cái hộp bé như vậy.

Của P Y H Hanoi
Giống gì

Tối hỏi Mờ: « Ngày anh trâu, bò thuộc về giống gì nhỉ? »

Mờ ra về thào: « Bò thuộc giống da vàng, còn trâu thuộc giống da đen! »

Của V T Hanoi
Tấm lòng ái- quốc

Quan lớn đốc đến thăm trường và nhân liệt, giảng cho lũ con em nghe một bài nói về ái- quốc. Cậu nào cũng như bụt gõ, ngồi rất nghiêm chỉnh lắng tai nghe. Quan rất vui lòng mừng thầm trong bụng rằng « Lũ » quai ngày nay đã có thể dạy được, đã chịu đê ý nghe người trên.

Giống diễn xong, quan hỏi:

- Các anh đã hiểu chưa?

Cậu nào cũng đáp:

- Đã, hiểu rồi.

Quan hỏi, chỉ một cậu ngồi nghiêm nhất, cao nhất lớp, hỏi:

- Ngày anh nhớn kia, anh bao nhiêu tuổi?

- Năm cũ lớn con mười bảy, à mười bốn.

- Lớp này rất thế cũng là chậm. Anh có hiểu những lời tôi vừa giảng không? Tốt lắm. Thế khi anh thấy lá quốc kỳ bay phấp phới ở Vọng Cung, thì anh có những cảm tưởng gì? à, anh nghĩ thế nào?

- Bà n. bà n. con nghĩ rằng khi ấy giờ đang có gió.

Của B V H Yên-Bay
Trẻ trẻ

Ăn cơm xong, mẹ Bé đưa cho Bé một đĩa bánh ngọt để tráng miệng.

Bé thờ tay chực cầm, nhưng lại rút tay ra và khóc.

- Tại sao mà khóc?

Bé vừa mếu máo vừa nói:

- Tại u sẽ mắng con, khi con đã chọn cái to nhất.

Của L D C Hanoi
May quá

Bà Thông đi lễ về có vài quả nho rất to mang biếu bà Cử, gọi là của quý. Tháng Long thấy lạ mắt ngắt một quả ăn. Bà Cử thấy mất má quanh quần chỉ có cậu con đang đứng, nói đùa:

- Mất thì thôi chứ đĩa nào lấy không biết mà ăn cả hộp vào bụng nó mọc cây đong cả trong ấy thì khôn đấy.

Long vừa sợ vừa mừng nói ngay:

- Thưa mẹ, thế thì may quá, con vất cả hộp đi rồi ạ!

Danh sách

CÓ NTS route de Huế Hanoi: 6 bài
O.G. NXC Eventail Hanoi: 1 tranh
T V K Hậu-an Sontay: 2 tranh, 4 bài
PTG Thừa-thiên: 5 bài N T L seaux 1 bài, N X N Thăng-long Hanoi: 1 tranh
L D C Charbon Hanoi: 4 bài B V H Yên-lạc Yên-bay: 3 bài, 3 tranh V T An, Lãng Hanoi: 10 bài. P Y H. Changeurs Hanoi: 1 tranh 3 bài D V C. Qui-nhon: 1 tranh 3 bài NDT et Scur An-lãng Hanoi: 8 bài. D C T Vientiane: 5 bài NTT. Ninh-xá Bac-Ninh: 2 bài 5 tranh N V C Quai-Dung-bà Huế: 10 bài 2 tranh T V C saigon 2 tranh. D Q C Rue d'Espagne saigon: 9 bài. L V T Yên-bay: 5 tranh 3 bài. N X N Pont en bois Hanoi: 5 bài 1 tranh. T K S Bạch-mai: 3 bài NT Q Khảm-thiên: 3 bài. N C T Quai Piquet Paom Penh: 7 bài,

Kính cáo

Các bạn thấy chậm đăng tên mình xin đừng lấy thế làm lạ: cuộc thi này có nhiều người dự quá, không sao đăng suê ngay được - Nếu ai dự hai ba cuộc thi một lần thì xin viết riêng ra từng tờ giấy một, và trên tờ giấy nào cũng có để tên và chỗ ở để tiện lựa chọn.

Ký sau sẽ đăng kết quả cuộc thi về 4 số 25, 26, 27, 28.

CUỘC THI KÉN VỢ

Bản báo mở cuộc thi này để các bạn xa gần (trừ những người trên 100 tuổi) mua vui.

Các bài « kén vợ » không được quá 50 tiếng, người dự thì muốn kén ai tùy thích riêng, nhưng bài viết phải có tính cách vui để những người đọc báo, không kén vợ, khi xem bài đó cũng có cái thú như người kén vợ vậy.

Cuộc thi này có cái đặc sắc là không có giải thưởng nhưng bài nào đáng nhất thì cho nhất, bài nào đáng nhì thì cho nhì và sẽ cứ mỗi tháng lại đăng tên bài nào hay nhất, và hay nhì.

PHONG HÒA

Dự thi kén vợ

Số 5. - Lấy vợ là một sự không thể biết trước được. Đã không biết trước thì còn kén gì.

Trước khi lấy thì tưởng tượng người vợ như thế này thế nọ - mà đến khi lấy vợ về thì khác hẳn.

Anh muốn lấy người vợ đẹp ư? Anh sẽ được người vợ xấu như ma.

Anh muốn lấy người vợ giàu ư? Anh sẽ được người vợ kiệt sự kiệt sắc.

Anh muốn lấy một người vợ đứng đắn, ngay thơ, trong sạch? Người vợ anh rồi sẽ là một người lẳng lơ, đi thùa khốn nạn!

Nghĩa là lấy vợ thì anh đừng có ước ao và mong mỏi gì cả, vì anh sẽ thất vọng.

T. MIỄN (Đình-dã)

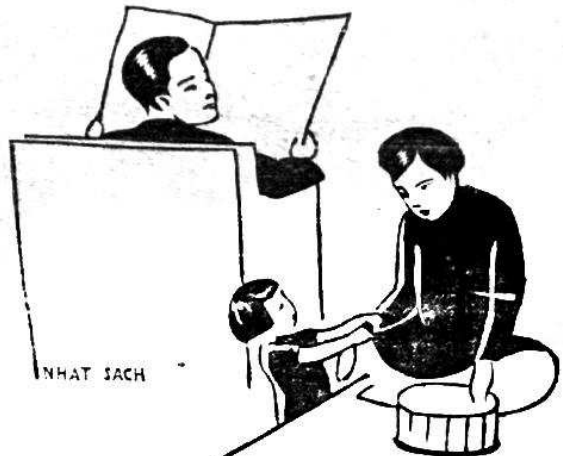
Tám kén vợ

Số 8. - Tôi đã có vợ, nhưng tôi cũng cứ nghĩ đến sự kén vợ, vì biết đàn một ngay kia tôi không hóa vợ, mà dù không thế chẳng nữa, biết đâu tôi sẽ không khỏi có tư tưởng lấy vợ lẽ, nếu mà vợ cả tôi còn sống cho phép, hoặc... bắt ép.

Người vợ mà một ngày kia tôi sẽ lấy thì phát thế nào?

TAM (Hanoi)

Vô tình

Con có mách Bà rằng hôm qua mẹ sang đình bắt vợ ở. Tham đâu? Sao mẹ không mua kẹo cho con đi!

AI BẢO KHÔNG ĐÚNG ???

« AUTO FORT » là một thứ đồ chơi rất thích hợp cho trẻ con, vì nó làm cho: Bắp thịt nở nang Gân cốt cứng cáp
Tinh thần sáng khoái Tiềm hóa de dâng
Chơi « AUTO FORT » không có gì là nguy hiểm, người sẽ được khỏe mạnh, nhanh nhẹn, lại thêm tiền cao dam.

Ài cho những điều kỳ trên là không đúng, xin mời tại thí nghiệm tại:

Hiệu Phúc Long

43 - phố hàng đạu hanoi - Têl. số 251 bán buôn và bán lẻ

ne construisez plus sans le concours des architectes diplômés de l'École des Beaux-Arts

42 TAKOU HANOI

KHAI-HUNG soạn

Tranh vẽ của Đông-Son

Lộc lại nói:

1) Xe hòa sang bên kia cầu đá lâu, mà Mai vẫn còn tựa cửa nhìn ra ngoài, vì cô có cảm giác rằng Lộc đương nhìn cô nên cô ngượng mà không dám quay lại.

Xe từ từ dừng bánh: đã đến ga Gia-Lâm. Mai có cái cảm tưởng trời đương mưa gió sấm sét bỗng tạnh bột. Cô nghĩ thế thì cô mỉm cười.

— Cô nghĩ gì đó?
Mai quay đầu lại. Lộc vẫn ngồi bên cạnh. Cái nụ cười vẫn còn nở trên cặp môi thắm, khiến Lộc nhìn cô rồi cũng cười: cái vui cái buồn xưa ray vẫn bay lay.

Lộc nhắc lại câu hỏi:
— Cô nghĩ gì mà trông cô như có vẻ tự tự thế?
— Thưa ông, em đương nhớ tới ngày xưa.

— Thế cô có nhớ tới cái thời kỳ ở Đông-anh không?
Mai mỉm cười mà không đáp:
— Nhưng tôi thì tôi nhớ lắm. Ngày ấy em mới mười một tuổi mà cô đã vẫn tóc như người lớn. Nhưng cô lẽ chỉ người lớn được mỗi một cái khăn, còn ngoài ra vẫn trẻ con lắm. Một hôm tôi về thăm nhà, gặp cô hai má đen xì những vết mực.

Mai thẹn cúi mặt. Bây giờ có mấy người hàng cơm khiêng và giữa hôm trưa y lên toa lăm ngừng bặt câu chuyện. Lộc ngồi ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo lại:

— Câu chuyện ngày xưa có lẽ không cần hệ hàng câu chuyện ngày nay.
1) xem Phong-hóa từ số 36.

Ban này cô có nói cô về bán nhà, bán đất, để lấy tiền trả tiền học cho cậu... cho cậu em. Nhưng nhớ ra, cô không bán được thì sao?

— Ban về thì thế nào cũng có người mua.

— Đã biết đâu! Mà cô bán nhà rồi thì cô ở vào đâu? Cô nói cô thuê nhà ở làng Bưởi, nhưng có thân gái... tôi e ngại lắm.

Hai người cùng quay ra nhìn xuống sân ga... Lộc nhắc lại:

— Phải, tôi e ngại lắm!
Mai buồn rầu đáp:

— Thưa ông, lúc này phải liệu chứ! Thế nào em cũng phải để em Huy học đến nơi đến chốn. Mà muốn được thế thì chỉ còn một cách là bán nhà.. Và nếu ông lo ngại cho em thân gái thì ở đâu mà không lo ngại ở nhà quê đã chắc đâu tránh khỏi bọn hào cường há hiệp? Dầu sao, em vẫn nhớ lời nguyện vọng cuối cùng của thầy em: là em Huy thành tài và trở nên người hữu dụng.

Lộc mỉm cười:
— Nhưng còn có?
Mai ngạc nhiên.
— Em không hiểu.
— Tôi hỏi: còn có thì cô trở nên gì? Từ ban này tới giờ tôi chưa hề thấy cô tưởng đến có.

— Tôi ấy à?
Mai bỡ ngỡ lấy làm lạ. Vì thực ra cũng không mấy khi cô tự nghĩ đến mình. Lộc thấy cô ngờ ngác thì thương hại:

— Hay tôi bán lẽ này, cô nghe có tiện không. Cậu Huy đã muốn thôi học đi làm thì có cứ để cho cậu ấy thôi học. Cậu Huy có thể ra ở tạm nhà tôi, rồi tôi tìm giúp việc cho.
— Cảm ơn ông, nhưng em Huy nó khó tính lắm, nó chả chịu nghe thế đâu. Đến ở nhà ông bác phàn Hai tôi, nó còn chẳng chịu nữa là.

không. Cậu Huy đã muốn thôi học đi làm thì có cứ để cho cậu ấy thôi học. Cậu Huy có thể ra ở tạm nhà tôi, rồi tôi tìm giúp việc cho.

— Cảm ơn ông, nhưng em Huy nó khó tính lắm, nó chả chịu nghe thế đâu. Đến ở nhà ông bác phàn Hai tôi, nó còn chẳng chịu nữa là.

— Thế thì cái đó tùy cô! Nhưng có nhớ cho rằng khi nào cô cần đến tôi giúp cô điều gì thì xin cô đừng ngần ngại, đừng do dự. Tôi vẫn là người anh... người anh rất thân của cô khi xưa.

Mai cảm động, vội quay ra nhìn phong cảnh, lấy vật áo lau nước mắt.

— Hay thế này này. Cô đã quả quyết bán nhà, bán đất thì tôi cũng không thể can ngăn có được. Nhưng có cứ cầm lấy số tiền này để phòng khi chưa bán được thì bầy liều tạm.

Lộc vừa nói vừa mở túi đưa cho Mai bốn cái giấy bạc năm đồng. Mai không dám cầm, vừa sua tay vừa nói:

— Em cảm ơn ông, quả thực em không dám nhận, em không có quyền nhận.

Lộc cười:

— Vậy cô không coi tôi như một người anh nữa sao?

— Em không có quyền, em không thể coi ông là một người anh như xưa được nữa.

Lộc lắc đầu, chép miệng:

— Sao vậy, em?

— Ông nghĩ thì ông hiểu, há tất ông phải hỏi em.

Lộc mỉm cười:

— Thôi, anh hiền rồi. Bây giờ cô không phải là một cô bé con nưa mà là một cô thiếu nữ có nhan sắc chứ gì! Em nghĩ thế thì em lắm. Trong khi chúng ta cách biệt, anh vẫn hỏi thăm đến em luôn, chứ có phải bây giờ anh trông thấy em đẹp, anh mới săn sóc đến em đâu.

Mai thẹn, cúi gằm mặt xuống, Lộc lại nói luôn:

— Vậy có cứ cầm lấy số tiền này cho tôi bằng lòng. Anh em chỉ nhớ nhau, chỉ cứu nhau trong khi hoàn nạn thôi, chứ lúc thường thì đã ướ ai đã phải cần đến ai, mà đã để

Cửa hàng bán

ước Mắm

ở Phố bờ sông

Hàng Nâu

(ai Clémenceau)

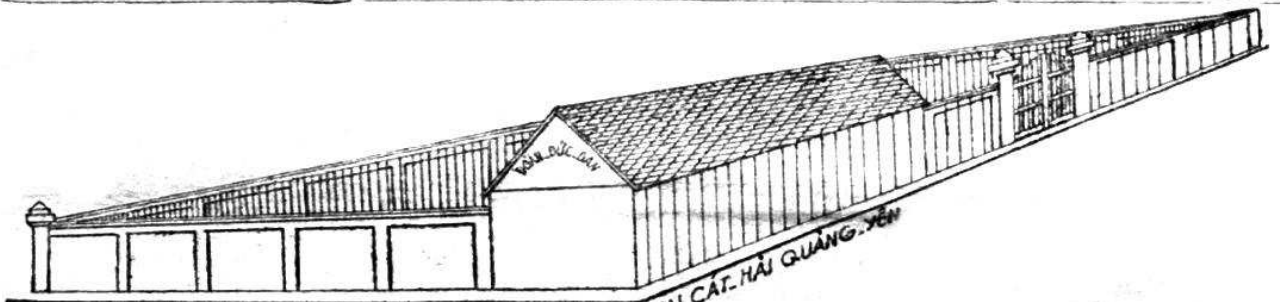
HANOI

ở bến

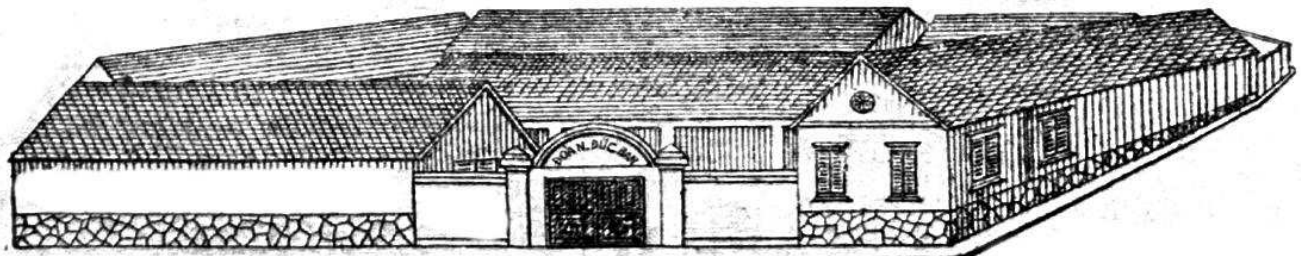
tàu thủy

Maréchal Foch

HAIPHONG

XƯỞNG MƯƠI CÁ CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BAN TẠI CAT HẢI QUẢNG YÊN

XƯỞNG LỘC NƯỚC MẮM TRẮNG CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BAN TẠI CAT HẢI QUẢNG YÊN

Cửa hàng và xưởng mắm do M. Đoàn Đức Ban quản-trị lấy

anh đã được cái hân-hạnh giúp đỡ có chút đỉnh. Vậy có cứ cầm lấy, đừng ngại ngại gì nữa.

— Quả thực em không dám, quá thực tôi không dám.

Bà cụ ngồi bên cửa thấy Lộc vẫn ni nãi và Mai thì chối đẩy đẩy, cũng hân hân góp một câu:

— Quan tham đã giúp thì có cầm lấy cho quan tham bằng lòng.

Lộc vâng ngay lấy lời ấy:

— Đây, có coi. Ai cũng bảo thế... Hay là thế này. Tôi cho có vay, khi nào có bán được nhà có tiền lại hoàn lại tôi cũng được.

Lúc đó trên toa hạng ba có người mở cửa ra nhìn xuống toa hạng tư rồi gọi:

-- Anh Lộc, lên tôi bảo cái này!

Lộc trả lời:

— Được, tôi lên bây giờ đây!

Rồi lại quay lại phía Mai, ấn bốn cái giấy bạc vào tay mà nói rằng:

— Cô nhận cho tôi bằng lòng nhé, không có tội khổ tâm lắm.

Chàng lại mở ví da đưa cho Mai một tấm danh thiếp mà nói rằng:

— Đây, chỗ ở của tôi đây! khi nào có có cần đến tôi giúp điều gì, cứ đến đó hay viết thư về đó.

Mai chỉ ứa hai hàng lệ không nói được nên lời... Lộc đứng dậy tư biệt cô.

— Thôi, chào cô, tôi xin sang bên kia một lát... À, cô xuống ga Thạch-lỗi phải không?

— ... Vâng.

— Đây, có coi tôi nhớ lần thế đấy!

Còn tôi xuống ga Phúc-yên... tôi được nghỉ phép một tuần lễ, lên chơi ông bác làm quan ở đó. Hôm tôi về, nếu còn thì giờ, tôi sẽ ghé vào thăm có nhé?... Có tiện không có?

Mai ấp úng:

— Đường từ Thạch-lỗi vào làng em hơi xa.

— Được, rồi tôi sẽ liệu. Vậy chào cô nhé... xin chào cụ!

— Tôi không dám, chào thầy.

Lộc sang toa hạng ba đã lâu, mà Mai vẫn ngồi im không động đậy, tay cầm mấy cái giấy bạc và tấm danh thiếp như muốn trả lại. Bà cụ ngồi bên ghé lại thì thầm:

— Thầy ấy tử tế với cô nhỉ?

Mai vẫn ngồi yên, chỉ ứa hai hàng nước mắt. Bà cụ lại vỗ vào vai bảo:

— Đây có cái tiền vào bầu, chẳng mất.

Mai thong thả quay lại, gương cười:

— Lấy thế này không tiện cụ ạ, để tôi giả lại ông ấy thôi.

— Có ngại lộn thẩn lắm... người ta tử tế không nên.

— Tôi chỉ sợ không bán ngay được nhà, thì lấy tiền dần mà giả lại ông ấy.

— Thì bao giờ có giả lại cũng được chứ sao!

— Không được! Tôi phải giả ngay bây giờ.

— Lương chủ nhiều mà lại một lúc dám cho chúng kia bạc

Mai vẫn còn cầm bốn cái giấy và tấm danh thiếp ở tay, nhìn ra xa, ngấm ngấm nghe thấy có kia nói thế thì như chợt nhớ ra điều gì, quay lại lầm bầm nói một mình:

— Không được!... Phải, người ta cho. Người ta thương hại người ta cho. Người ta cho như người ta bố thí cho kẻ nghèo khổ.

Rồi cô quả quyết đứng dậy. Xe gặp chỗ lượn, lại nhân lúc Mai có điều nghĩ ngợi ở trong lòng quên hẳn rằng mình đương ngồi trên xe hỏa, nên vừa đứng dậy thì sượt nữa ngã văng ra, may có

Lộc. Mai tuy đỡ lấy nhưng tâm trí để cả ở đâu, nên tuy đỡ mà chẳng biết có những chữ gì. Mãi đến lúc bà cụ hồi trong giây viết những chữ gì, cô mới như tỉnh choàng thức dậy, định tâm đọc lại và trả lời:

— Thưa cụ, cháu cũng chỉ biết có chữ tên Nguyễn-Lộc và chữ số nhà 244 mà thôi.

— Vậy không để ở phố nào à?

— Thưa cụ có, nhưng để bằng chữ tây, cháu không hiểu.

Bà cụ cười:

— Thế sao tên cũng bằng chữ tây, có lại đọc được?

— Thưa cụ, tên thì để bằng chữ quốc ngữ chứ.

Bà cụ không tin, mỉm cười, cho là Mai có ý giấu... Lúc bấy giờ xe hỏa huýt còi một hồi dài. Một người hành khách ngồi đối diện Mai hỏi người ngồi bên:

— Sắp đến ga gì đây nhỉ?

Người kia đáp:

— Thạch-lỗi!

Bà cụ thoáng nghe thấy, liền sẽ đập vào Mai mà rằng:

— Kia! gần đến ga Thạch-lỗi rồi! Có phải cô xuống Thạch-lỗi không?

— Vâng, cảm ơn cụ, cháu xuống đây.

Vì ở ga này ít hành khách lên xuống, nên xe chỉ đỗ độ một phút lại đã huýt còi chạy từ từ. Mai còn đương ngỡ ngàng nhìn lên chỗ bà cụ và hai cô con gái để chào, thì ở toa hạng ba một người thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống gọi:

— Có Mai!

Cô quay cổ lại, nhìn lên, thấy Lộc đương vậy. Cô như chợt nghĩ ra, chạy theo nói:

— Thưa ông, tiền của ông, tôi không dám...

Nhưng xe đã chạy được một quãng rồi. Mãi nhìn theo chỉ còn thấy cái hình bán thân in trong khung cửa thò tay ra vậy... Rồi xe dần dần sấn tới cõi xa xa mờ mịt... Rồi chỉ còn là một chấm đen trên con đường sắt thẳng băng.

Mai thò dài vào ga...

(Còn nữa)

KHAI-HUNG

Rồi Mai đứng giẫy toan sang toa hạng ba. Bà cụ kéo lại:

— Thì cứ ngồi đây, thế nào thầy ấy chẳng còn xuống đây.

Bà cụ vừa nói vừa mỉm cười, khiến Mai lưỡng lưỡng bẽn lẽn, vội lại ngồi xuống, thở dài. Cô con gái ngồi bên, bảo cô chị:

— Chị ạ, trông thầy ấy giống cậu Giang ở làng ta nhỉ? Tình nết cũng nhanh nhảu như thế.

Cô chị trả lời:

— Nhưng thầy ấy đẹp giai hơn chứ.

Làm tham tả thế chắc lương nhiều lắm đấy nhỉ.

Cô em cười:

hai cô con gái bà cụ đỡ được. Mai mỉm cười, cái cười mơ màng, ngồi xuống không nhớ rằng mình định lên toa trên đem tiền trả lại Lộc. Cô ngồi bên cạnh Mai bỗng nhia xuống vãn xe kêu lên:

— Chết chưa kia. Tiền rơi cả rồi kia.

Cô vừa nói vừa cúi xuống nhặt bốn cái giấy bạc đưa cho Mai. Song Mai vẫn ngồi thờ hồng hộc như không lưu ý đến. Cô kia liền bọc vào trong giải yếm Mai, rồi thắt nút chặt chẽ lại mà nói rằng:

— Thôi thế này thì không lo rơi nữa... Nay còn tờ giấy này thì có bỏ vào túi.

Cô đưa cho Mai tấm danh thiếp của

NÊN HÚT THUỐC THƠM

ANG LÊ

SWEET CAPORAL

HIỆU

SWEET CAPORAL

MILD TOBACCO FINE

15

ROSE **VIOLETTE**

Nước Hoa Hiệu CON VOI

NGUYÊN CHẤT: Jasmin, Violette, nước Hoa thủy tiên

Quelques Fleurs, Fleur d'Amour, Rose, Menthe:

1 lọ 3 grammes 0p20, 1 tá 1p80, 10 tá 17p00

1 lọ 6 grammes 0p30, 1 tá 2p70, 10 tá 26p00

1 lọ 20 grammes 0p70, 1 tá 6p30, 10 tá 62p00

PHÚC LỢI 79 Paul Doumer à Haiphong

Bán buôn và bán lẻ tiền cước bản hiệu chịu

Vẽ ảnh truyền thần bằng than bay mực tả

Thật giống, thật khéo Không phai màu

ảnh 50 x 60 **2p90**

ở xa xin gửi ảnh mẫu về cho

M. TRƯƠNG-TRONG-BINH

Indochine du Travail

Thuốc thấp đã có tiếng

AI bị chứng thấp, tế bào nhức buốt gân xương, hoặc các bà sã phụ khi sinh đẻ chẳng may bị phải các chứng tê, nên dùng ngay thứ thuốc thấp hiệu Long-thành bệnh nặng thế nào cũng khỏi, vì thứ thuốc ấy gia truyền đã ngoài trăm năm, mà chứng ai lại kinh nghiệm thêm vào nhiều vĩ thành mọi phương thuốc hoàn toàn linh nghiệm. Dùng qua đều khỏi cả trăm người không sai một. Thuốc bóp ngoài mỗi chai 0p.30. Thuốc uống trong mỗi hộp 2p.00.

Lậu giang mai

Bệnh lậu phát đới buốt, ra mủ, qy đau sưng, dùng luôn 5, 6 lọ thuốc lậu Xong-thành là khỏi, thuốc này không hại sinh cơ mỗi lọ 0p.60.

Giang-mai nổi hạch, lở loét quy đầu, khi đi thì nóng giết thịt nhức xương, dùng thuốc Xong-Thành là chóng khỏi, thuốc này cũng không chất độc mỗi lọ 0p.80

AI chữa khan bệnh tinh không khỏi giả đi liền.

Sau khi 3 khỏi bệnh tinh dùng 1 2 hộp nữa thật là khỏe mạnh như xưa và tuyệt hết những di độc còn lại, ích lợi của thuốc sinh dục, mỗi hộp 2p.00.

Xong-thành 24 phố Cờ Đuôi - Hanoi ở xa viết thư và gửi nửa tiền trước sẽ có thuốc gửi đi.

Xong-Thành đit Lê-Tiến-Phát 24 phố Chợ Đuôi - HANOI

A gập B

A. Bác này kiện rí quá chừng. Sơ mi (Chemise) chật cổ ngực lưng rộng thừa.

B Giống như lối áo ngày xưa. Vì may thợ vụng cái bừa biết sao.

A Thân sơ-mi có xa nào, trời lấm bưng gạo (1) đã bao tiếng đồn.

B Ngâm áo bác với cổ cồn, mới hay may khéo làm tôn vẻ người.

NG-RANG T. Q MINH
1 N° 15 Phố hàng Gạo gần chợ Đuôi-xuân

Miss BARBARA KENT

Cái sắc mê người của tôi là nhờ ở kem Velouty de Dixor, nó là cái bùa yêu rất quý cho các bà các cô tân thời muốn trở thành đẹp

Thứ kem thay phấn hiệu Velouty Dixor càng dùng màu già càng mỹ khi ra rưa ra nắng cũng khi nhẩy đầm mà có mồ hôi ra cũng không giảm mất màu kem. Thứ kem này không những thay phấn, mà về mùa rét dùng thay thuốc nẻ thì không thứ nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại lý độc quyền: LUNE FAT 23 - Rue des Changeurs, Hanoi
TẠI HAIPHONG : có bán ở số 22, 24 phố Khách hiệu A Rrz Mqhamdê.
TẠI NAM ĐỊNH : Có bán ở hiệu Gia-Thuận-Long 36-phố Carreau.

Cần dùng Đại-lý các tỉnh xin viết thư về chằm trước

Sách mới in rồi :
 AI muốn chữa khỏi bệnh mà không phải dùng thuốc.
 AI muốn biết phép tiên là nhiệm thế nào ?
NÊN MUA NGAY CUỐN SÁCH THỜI - MIỀN NHẬT - BẢN
 Nghiệm theo phương pháp của Đức (Allemagne)
Chuyên chữa các chứng bệnh
 Giá 0p.50. Ở xa mua thêm cước 0p.20. Thư và Mandat để cho nhà xuất bản như vậy
NHẬT - NAM - THƯ QUÁN HANOI
 Muốn được như tiên
 Phải học thời miến mới được
 Sách dạy thời-miến thuật để in ra cuốn từ số 1 đến số V giá 2p.00. Ở xa mua, thêm cước 0p.80. Mua riêng từng cuốn cũng được. Mua buôn, mua lẻ. Thư và mandat chỉ để cho nhà xuất bản NHẬT NAM THƯ-QUÁN, HANOI.

Kể từ 1er Janvier 1933

200 SỐ BIỂU... Ai sẽ chúng ??

Số đầu : 1 cái xe đạp đang giá 50p00
 Số thứ nhì : 1 cái xe đạp đang giá 30p00
 Các Ngất có xe đạp xe đạp đem lại ma sơn, chữa, hoặc mua hàng ở hiệu Đổng-Mỹ ở Hàng Giấy, từ 6p00 giờ lên bán hiện xin biểu một số.

Từ-Ngọc-Liên đồ
 (78) Bầy làm phố Hàng Gai.
 Chữa lâu thực rất tài.
 Trăm người không sai một,
 Thầy thuốc đó biết ai ?
Già nhờ!
 Có phải Từ - Ngoc - Lien
 Chữa lâu thực như tiên
 Trăm người không sai một
 Bệnh nặng cũng khỏi liền.
 Khen
 Khen rằng màn tiếp lại đã nặng
 Vừa hồi hương nđai đã nói phăng
 Hà nội hàng Gai nhà bầy làm
 Chuyên môn chữa lậu chữa ai bằng,

AI muốn chữa quái bệnh và trả tiền thuốc lúc bệnh đã bớt ?

Người nào mắc bệnh nguy hiểm đã chữa mọi nơi không bớt nên đến nhà thanh niên học Bộ An số 9 Phố nhà Thờ (rue Lamblot) Hanoi sẽ được chữa chữa, chóng đi và nếu đã tiền tiền mọi nơi mà bệnh chẳng bớt sẽ được trả tiền thuốc lúc bệnh giảm.
 Chuyên trị lao, sưng phù, khi huyết trắng nhạo tế liệt đau xương và các bệnh quái. Chỉ cứu các bệnh nguy nan miễn tiếp các bệnh thường. Ở xa hỏi thuốc nên gửi ong bi tem trả lời lấy thuốc nếu gửi mandat 1p00 làm tiền cước gửi thuốc. Thư và mandat nên gửi đến người quản lý:
 M. Nguyễn-Tiến-Đức 9 Rue Lamblot Hanoi giờ tiếp khách từ 2 giờ đến 5 giờ
 Mỗi giờ đó chủ nhân mắc đi thăm bệnh.

SALON DE COIFFURE MODERNE

PHAM-MANH-KHA
 80 Rue du Colon - Hanoi 80
 Là Hiệu cắt tóc sang hơn mọi nơi dùng toàn thợ khéo. Giá tiền rất hạ
Cắt tóc 0p.15, Cạo râu 0p.05, gội đầu 0p.05, uốn tóc 0p.80
 Friction eau de Cologne 0p40

Cạo tháng : 1 Tháng hai lần cắt tóc: 1 Tuần Lễ hai lần cạo râu. Giá 0p50

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

TIN TRONG NƯỚC

Thế thân năm nay sẽ giảm 10 000
 Hôm 15, ban trưởng trực hội đồng chính phủ họp tại Saigon đã chuẩn y bản nghị định của quan Thống sứ Bắc-kỳ về việc xin giảm thuế thân 10 000 của viện địa biểu Bắc-kỳ và sẽ cho thi hành ngay vụ này và chỉ trong thời hạn không hoảng thối.
 Một cái tin mừng cho dân Bắc.

Tin trong làng báo

Hôm nay được tin rằng: tờ kinh tế tạp chí do ông Tống Viên Nguyễn Xuân-Ngoại chủ trương sẽ ra số đầu tại Hanoi ngày 10 Avril 1933.
 Vụ xin giới thiệu cùng đọc giả và có lời chúc cho Kinh tế tạp chí được trường thọ tọa soạn và trị sự ở Takou Hanoi của báo Kinh tế và 58 Van Vollenhoveen Nam-Định.

Đúc bao nhiêu tiền trình mới?

Có tin rằng nhà nước đã gửi thư máy bay sang Pháp mua một triệu 30 vạn quan tiền tây đồng là. Số đồng này có thể đúc được 14 vạn hai nghìn đồng bạc tiền trình.

Công cuộc bãi trừ bệnh lao ở Nam-kỳ

Saigon — Số người vào chợ phiên ở chợ trường phủ Toàn quyền năm nay đông hơn năm ngoái. Tiền thu tổng cộng được 11.810 đồng, trừ các khoản, hội bãi trừ bệnh lao cũng còn được ngoài 10 000 đồng.

TIN NGOẠI QUỐC

Trung nhật chiến tranh.

Sát-dịch-Khải chỉ huy quân đội ba tỉnh ra đánh Nhật

Quảng-châu 17. Báo Tàu đăng tin các báo được các mặt lấy nam để quyết định xuất quân đánh Nhật mệnh danh là Tây nam kháng Nhật cứu quốc và cử Sát-dịch-Khải làm Tổng chỉ huy, xuất quân ba tỉnh Phúc-kiến, Quảng-đông và Quảng Tây tất cả tới ba vạn người.

Quân Nhật hạ Thừa-Đức

thiết có 30 người
 Thăm dương 1813. Cơ lời người Nhật nói thì trước khi quân Nhật hạ được kinh thành Nhật-hà, toàn bộ chủ thiết mất có 30 người lính, còn mấy trận sau ở Cổ bắc kinh thiết mất hơn 60 người.

Trường học Lương muốn coi mình như một người thường

Thương hải 1813. Trường học Lương tuyên bố với các nhà báo, coi mình đã trao lại mặt đóng-bắc cho chính phủ Trung ương, riêng phần Trường không có ý kiến gì về đương cục hết, xin từ nay trở đi coi mình là người thường thôi.

Người Nhật lưu hành giấy bạc mới ở Nhật-hà

Đông kinh 1813. Chính phủ Mãn-châu-vi mua chính đến tại tiền tệ, thấy giấy bạc cũ ở Nhật-hà bị hạ giá quá, nên định cho lưu hành thứ giấy bạc của Trung ương ngân hàng Nhật.

Dư luận Nhật muốn Tướng giới Thạch đưng đánh Nhật

Đông kinh 1813. Một tờ báo Nhật vừa đăng một bài đại ý mong Tướng giới Thạch đưng theo đuổi cái chính sách bài Nhật như Trường học Lương nữa.

Nếu Trường thực hành theo chính sách thân Nhật, thì nước Nhật và thứ nhất là nước Tàu sẽ được lợi nhiều lắm

Tổng-thiết- Nguyễn đại thắng quân Nhật

Bắc-bình 15-3. Quân Nhật ở Hy-phong-khẩu đã bị Tổng-thiết-Nguyễn đánh cho một trận đại bại, chết mất hơn 6 nghìn người, Quân Tàu lại cướp được 10 cỗ đại-bác, 5 nghìn khẩu súng tay và 7 cỗ xe tăng

Nước Mỹ giúp vào việc giải-quyết vấn đề Trung Nhật

Washington 15-3. Sau khi nhận được thư mời vào ủy-ban 19 nước thêm 2 nước nữa

là 21 nước của hội Quốc-tiền chính-phủ Mỹ đã phúc đáp H. Q. L. với lòng dự vào ủy-ban 21 nước để giải-quyết vấn đề Trung Nhật

Một triệu hoa viên cho người nào lấy được đầu Trương hải-Bằng

Đông-kinh-15-3. Có tin rằng người Tàu đã treo giải thưởng một triệu hoa viên cho người nào lấy được đầu Trương-hải-Bằng thống hinh đội quân Mãn-châu-quốc.

Hitler với đảng cộng sản

Từ ngày ông Hitler lên cầm quyền, đảng cộng-sản bị một phe lấy-dào: hội số bị khám xét, báo chí bị đình bản. Hình tự bị tống giam, và vừa rồi những ông nghị công sản lại không được mời dự kỳ khai mạc nghị viện ngày 21-3

Quốc kỳ của Đức dùng màu nào

Hitler đã thông tư đi khắp các nơi nói rằng các công sở từ giờ về sau phải treo cờ của đảng Xã hội quốc gia và cờ của Hoàng-phủ

Học sinh Nhật sang thăm Mãn-châu

Đông kinh 13-3. Vụ họ sắp tới đây chừng 1.000 học sinh Nhật sẽ sang thăm Mãn-châu quốc để cho biết rõ tình hình xứ ấy. Họ ở

lại một tháng, dự các cuộc hội nghị, và mở cuộc thân giao với học sinh Mãn-châu

Tướng-giới-Thạch định điều đình với Nhật để thông Nhật nước Tàu

Đông kinh 13-3. Nhật thông cáo rằng Cố bắc-Khẩu đã bị quân Nhật chiếm hôm 10-1 và Hy-phong-Khẩu 9-13. Thế là việc lấy Nhật-hà đã thực hành đúng hạn định. Nhưng việc binh đao về sau này chưa chắc đã tránh khỏi, tuy có tin Tướng-giới-Thạch dực tiếp điều-đình với Nhật để hợp nhất nước Tàu đến bắc bờ sông Dương-tử.

Trường-học-Lương đã sang Pháp

Có tin chắc-chắn trường-học-Lương đã đi máy bay riêng xuống Thượng-hải rồi tới đi xuống tàu qua Pháp

Trương - hải - Bằng thay Thương-ngọc-Lân ở Nhật-hà

Hsinay 12-3. Tịch Nhật-hà sắp có viên lãnh-tướng mới là Trương - hải - Bằng, thống-linh quân-đội đánh Nhật-hà của Mãn-châu-quốc, để thay Thương-ngọc-Lân.

Tôn-Khoa ra lệnh đê - chẽ hàng Nhật

Shanghai 12-3. Có tin Nam - kinh rằng Tôn-Khoa, viên-trưởng lập - pháp đã ra lệnh đê chẽ Nhật - hóa là việc đê quyết định trong kỳ hội-ngại lần thứ ba của Quốc-dân-dãng.

Quân Tàu hết lương-thực

Thượng-hải 14-3. Theo tờ báo-cáo của Nam kinh thì ở Cổ-bắc-khẩu và Hy-phong-khẩu vẫn đang đánh nhau. Một viên nguyên-soái Tàu bị thương. Nguyên-soái Tôn-diện-Anh báo-cáo rằng hiện nay lương-thực quân-linh Trung-Hoa đã cạn

Hà-ưng-Khâm tạm lên trông coi việc binh mặt Hoa-bắc

Bắc-bình 14-3. Hà-ưng-Khâm đã được cử lên kế-chào Trường-học-Lương, nhưng hiện nay mới tạm trông coi việc binh mặt Hoa-bắc, còn đợi mệnh-lệnh bổ dụng ở Nam-kinh tới, Hà mới chính-thức nhận chức

Nhật định gửi kiều-dân sang Nhật-hà

Đông-Kinh 14-3. Nhật định trích ra một số tiền 5 triệu hoa-viên để giúp cho 1500 người Nhật-kiều ở Brasil và một số 282.000 hoa-viên để gửi báo-khẩu-lưu sang Mãn-châu

Tướng lục

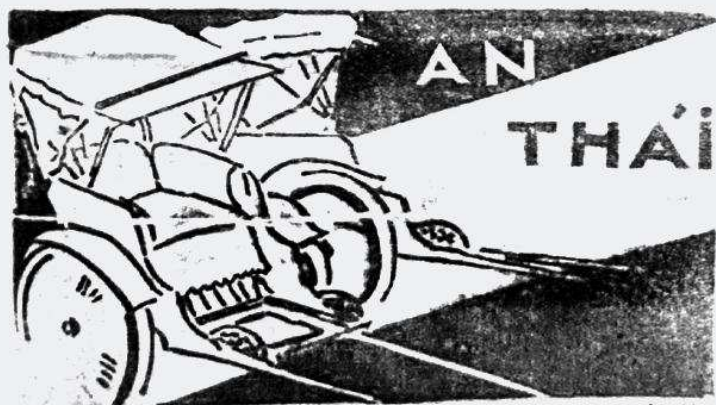
Bản báo được tin ông Vương-Văn-Chính, kế-toán hãng Indochine Films et Cinemas Hanoi, quán-làng Phúc-Lâm, tổng-Uớc-Lễ, huyện-Thạch-Giá, (H.B) mong thường-Tung-Cử-Phẩm-Văn-Gai, xin có lời mừng ông.

Tranh dự thí — số 27

Lỡ mồm

— Lúc này cậu Trần đề đi một cái đũa quá!

Hầu xe số 23 phố Cầu gỗ Hanoi, vì sự hẹp hòi nên đã dọn cả cửa sang đường số 1 phố Nguyễn Trọng Hưng.

Tết năm nay các ngài dùng giày gì?

Giày Kim-Thời

(Marque, dessin et modèle déposés)

Kiểu rất đẹp, mũ lông Hoa-kỳ rất tốt, đế cao-xu đen đúc ở bên Pháp, đi bền gấp bốn lần đế da hay đế crepe, không chượt và toét ra như đế crepe, trông đẹp và nhẹ như đế da, đi mưa không thấm nước. Giá rất hạ.

Bán buôn và bán lẻ:

VAN-TOAN

93, Phố Hàng Đào, 95 HANOI

Đào tạo
Trích trong truyện «Chân sâu nghĩa nặng»
Đào tạo là một tấm gương to tát, thân ta là một thành gươm quý báu mà. Người (Tao vật) ...
Đào là ... ông, thân ông, hay là tấm gương to tát, thanh gươm quý báu thì cũng không thể đem dùng lò mà rửa được. Chỉ cần chúng dùng lò để nấu. Còn như rửa thì tất phải là công việc của bác thợ người.

Ông Nhuận
Lũy tre xanh thong thả soi bóng xuống giống nước trong veo láng lã. Sau bức tường thiên tao úy ...
Tường cũng nhân tao đẩy chừ. Nếu cho là tuy người trông chừng phải có sức trời giúp mới mọc được, thì cái tường gạch cũng có thể là bức tường thiên tao, vì cũng phải nhờ sức thiên tạo mới có đất, có người. V. V ...

Ngũ dân
Trích ở tạp chí Đông thành số 61 trang 104:
Một nước cấp tiến phải có nhiều thứ báo chí để ... nóng lòng thương ...
Xưa nay chỉ thấy một số nông công thương hoặc sĩ nông công cố, vì thường là buôn bán mà cơ cũng là buôn bán, tuy có khác nhau thì là bán đợng và bán người, nhưng từ xưa đã quen dùng lắm rồi, chừ chưa ai coi người dân bao giờ.

Nguyễn thành Hưng
Trích trong báo Thanh Nghệ Tĩnh số 139
Nguyễn thành Hưng, ai còn lạ gì ba chữ lớn ấy mà còn phải giới thiệu cho nhằm tai độc giả ...
Nếu giới thiệu có ba chữ tên thì viết ra như thế cũng là giới thiệu rồi. Còn như nói «ai còn lạ gì» thì độc giả ngoài Bắc chúng tôi thực mới quen cái tên ấy từ ngày cái tên ấy được về phương điều dân mà xa làng lượng quın chừ. Vậy nên giới thiệu lắm.

Nét mừng
Trích ở Náo báo số 1663 cột 6:
Hỏi nghiêng đầu cười gượng như cố giấu những nét mừng ...
Nét mừng do bằng hay cong? Mà muốn lưu những nét mừng sao không mếu mưng, cười gượng. Cười gượng thì khó lòng giấu nổi những nét mừng.

Vấn cừ
Cũng trích ở bài ấy.
Lần một người dân biểu vấn cừ thiệt quả như thế.
Ý chừng tác giả muốn nói ông Nguyễn thành Hưng thay đổi ý kiến mau chóng quá. Nhưng chữ vấn cừ vào chỗ này thì không có nghĩa chi hết, vì vấn cừ là một đám mây đương không có hình gì mà bằng biểu ra hình con chó kia.

Lý Pheo đỡ phỏ ruộm bờ hồ

1 - Một thì lấm tấm rổ hoa, Hứ ai có ghé thấy ta cũng sờ. Kười tình còn đó trời lơ. Càng lạo lức lảm càng đờ rầy nhiều.
- Là cái gì?
2 - Vô thể vì v. sinh tại sơn lâm, Nang thục nhục bất nằng đm từ. - Là cái gì?
3 - Thân trong nhất thảo, v nhục Bie me sinh ra, bất nằng ...
Tứ giả nhi thân nhất từ?
- Là cái gì?
4 - Mỗi người mỗi nước mỗi nơi, Có cơ con gái nằm chơi bụng chông. Nô no thiệp đở trong lòng, Áo may cho chông thiệp chẳng quã chi.
- Là cái gì?
Đầu lao là súc vật, Đuối tao ca tiếng người.
Tao là nốt công tử bột, Tao là đờ tiêu thư với.
Cụt đuôi là lộn sách, Mất đầu có hình thời.
- Là chữ gì?
6. Đờ hơi, trong ách, đảo điên Đem nằng cái đit (xin lỗi) lên trên làm đầu.

Đồ chữ

1 - Chín đẹp chỉ vị lòng, Mất đầu thì là ông, Mất đuôi sẽ là gố, Thế là chữ gì đây?
- Là chữ công.
2 - Anh đây sắc sảo nó chầu, Anh bắt lưỡng mạnh bình hàng phũ ...
Một mai tay chém đầu rơi, Thì anh ốm hết mọi người phu nhai.
- Là chữ Kiềm.
3 - Tôi, đầu cũng như đuôi, Lam màu cho người coi, Minh tôi có ba khác, Nhưng mà không được tươi.
- Là chữ gương.
4 - Đầu ca, đuôi thì hát, Ai đành biết kêu vang, Bồ cá ca lãn lạt, Là đời ông Lư-Bang.
- Là chữ Khanh.
Tại là của qui rừng sâu, Văn nhân văn gọi là mẫu đa các cô - Chữ gì? Các cô bảo dùm cho.

Lầy kiêu

Một cơn mưa gió nắng nẻ. Thương gì đến bột tiếc gì đến vôi.

Ai dùng nước hoa nên biết

NƯỚC HOA - La Reine des Parfumes «Bà chúa nước hoa»
hơn rất lịch-sự, không hã, sức một lần thơm mãi.
Lọ nhỏn 1p50 Lọ nhỏ 0p85
THUỐC SỨC TÓC - Bất hợp thời không nhìn không có gầu, rất vệ sinh không bay đầu mất. mồn chải thế nào cút cũng không sỡ xuống mặt, giá bán theo bên Pháp, rất ha Fixateur Parisienne - Tóc cứng hay tập th thảo nên dùng
Lọ nhỏn 0p58 Lọ nhỏ 0p50
Fix-Erillanbel - «tóc mềm nên dùng»
Lọ nhỏn 0p45 Lọ con 0p25
Erillanliné Dollar - «tóc này thì nên»
Thứ thường 0p45 Thứ Lux 0p30
Bán tại các tạp lớn Hanoi
Ở tỉnh xa ai muốn mua buôn mua lẻ xin viết thư hỏi
VAN HOA 48 Rue Tirant - Hanoi

Mùa nức năm nay xin giới thiệu các ngài thủ phấn Purblanc để đánh giầy mũ. Nó có đặc tính là: rất trắng vì chế toàn bằng nguyên chất Blanc de neige, sẽ đánh qua cũng đủ trắng một tuần lễ, không thôi tay không hại vải, không bắt bụi, kỵ đá.
Mua buôn hỏi M.C¹-ung 7 Phố Nhà Thờ (Lamblob) gần rẽ ra Hàng Hải Hanoi

Bản II

2	3	4	5	6	7	8

Ngang

- Khổ sở long đong (tiếng kếp)
- Máy đi đôi với chữ Đạm. Chặt đợc của rã. Một chữ cảm (voyelle)
- Một chữ cảm. Một nước ở An-châu, Đọa.
- Thất lượng của áo các quã. Một chữ chỉ áo-áo.
- Không hiền. Một tiếng roi.
- Đề tả cái cười. Chữ ở đầu tên ba thành phố ở bắc-kỳ.
- Một chữ cảm. Vô sự. Một giống cá bẽ.
- Không rộng rãi.

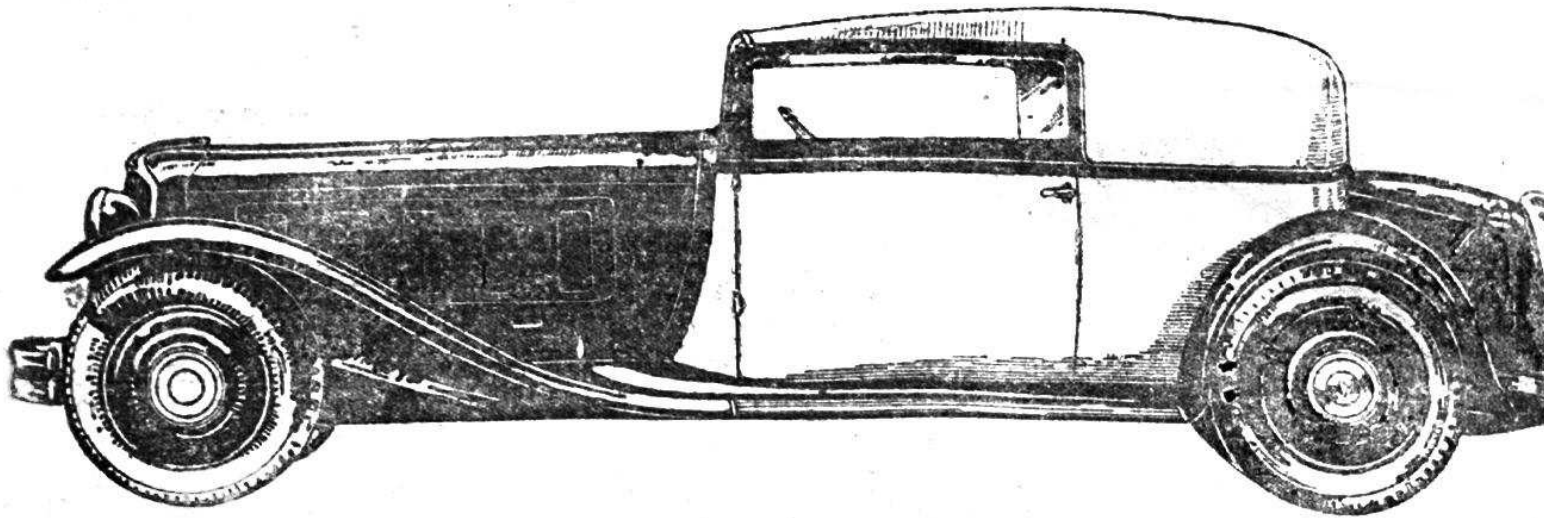
Dọc

- Hay lắm.
- Không noi. Ganh nặng.
- Một chữ âm (voyelle). Mũ nhà sư. Không có từ.
- Đi đôi với tiếng Đung. Đồ dùng làm vườn.
- Đi đôi với tiếng Đấy. Tiếng No lộn ngược. Một chữ cảm.
- Mười mốt, sung sướng khoan khoái. Một chữ âm.
- Chữ cảm. Cái đồ chụp hoa. Êm (tiếng kêu)
- Không yêu dấu (tiếng kếp)

Giải nghĩa Bản I

T	H	O	N	B	T	H
R	O	C				R
U	Á					Ú
T	I	Ê	N	Đ	I	Ê
			C	H	A	
			I	N	H	Q
			C	Ô		Đ
			H	I	Ê	M
						Á

CHINH THƯ'C XE CỦA PHÁP
MÀ CÁC NGÀI HOAN NGHÊNH HƠN CẢ

Xe Nerva Sport

hiệu **RENAULT**

8 máy một hàng

STAI

HANOI-HAIPHONG

ĐẠI-LY ĐỘC-QUYEN
